

Sprookjes van Planeet Ur

Sprookjes

van

Planeet Ur

© Grazia Hattem-Le Clercq

Schrijver: Grazia Hattem-Le Clercq

© Grazia Hattem-Le Clercq

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Witsnuitje en de Zeven Dwergkonijntjes

Vol zelfvertrouwen en met een gretige blik, pakte Lola haar tablet. Ze nam een slokje bubbeltjeswater en startte de front camera. Ze staarde even dromerig naar het scherm en tikte toen met haar vinger op de zoekbalk.

‘OK, Zoekel. Wie is het mooiste konijn van Fur?’

Ze leunde met gesloten ogen achterover en glimlachte. Ze wist wat Zoekel ging antwoorden. ‘U koningin’, fluisterde ze zachtjes.

‘Witsnuitje’, klonk het uit de tablet.

Ze schoot overeind. ‘Dat kan niet!’, riep ze uit. ‘Ok Zoekel, wie is het mooiste konijn van Fur?’, vroeg ze nog een keer.

‘Witsnuitje.’

Lola was buiten zichzelf van woede en schreeuwde: ‘Bodyguard, arresteer de Search Engine Optimizer en gooi hem over de rand.’

De bodyguard keek haar bezorgd aan. ‘Zou u dat nu wel doen?’, vroeg hij aarzelend. ‘Het is de laatste die u heeft. Iedere keer als er een zoekresultaat verschijnt dat u niet bevalt, laat u de SEO over de rand gooien. Waarom laat u Witsnuitje niet over de rand gooien?’

Lola dacht even na. ‘Je hebt gelijk’, zei ze. ‘Zoek Witsnuitje en gooi haar over de rand.’

De Bodyguard liep de troonzaal uit en pakte zijn foon.

‘OK, Zoekel. Waar kan ik Witsnuitje vinden?’

Op zijn scherm verscheen een kaartje met de locatie van Witsnuitje. Hij drukte op het navigatie icoontje en liet zich naar haar toe leiden. Witsnuitje had een kamer in de kelder van het kasteel en het duurde dan ook niet lang voordat hij voor haar deur stond. Hij belde aan en na eventjes gewacht te hebben, werd er opengedaan door het mooiste konijntje dat hij ooit had gezien. Zijn snorharen begonnen te trillen en hij staarde haar schaapachtig aan.

Witsnuitje keek vriendelijk terug. ‘Wie bent u en waarom klopt u op mijn deur?’

‘Ik ben de Bbodyguard vvan de koningin. ZZZoekel vind je het mmmooiste konijn van heel Fur en nu moet ik je van de kkkkkoningin over de rand duwen’, stamelde hij.

Witsnuitje fronste haar wenkbrauwen. ‘Als dit een grapje is, vind ik het geen leuke. Ga weg! Engerd!’

Ze wilde de deur dichtdoen, maar hij stak zijn voet er tussen en keek Witsnuitje ernstig aan.

‘Je kan hier niet blijven, je moet vluchten! Ik zal de poort voor je open doen. Verstop je in het bos. Als de koningin er achterkomt dat ik je heb laten gaan, stuurt ze iemand anders achter je aan en die gooit je misschien wél over de rand.’

De Bodyguard bracht Witsnuitje naar de poort en keek haar na totdat ze in het bos was verdwenen. Opgelucht ging hij terug naar het kasteel. Hij wist niet dat het bos ook bij Fur hoorde... Zijn telefoon ging over en hij keek op het display. Het werd gevuld door het mooie maar valse gezicht van Lola. Met tegenzin nam hij op.

‘En, is ze over de rand?’

Haar zachte koude stem deden de rillingen over zijn rug lopen.

‘Jawel koningin,’ antwoordde hij beleefd, ‘vanaf nu bent u weer het mooiste konijn van Fur.’

Lola hing op en lachte zachtjes. Ze schonk zichzelf een glas bubbeltjeswater in en pakte haar tablet. Liefkozend streek ze met haar vinger over de zoekbalk. ‘OK, Zoekel. Wie is het mooiste konijn in Fur?’

‘Binnen de poort bent u dat, maar Witsnuitje, die in het bos loopt is véél mooier dan u’, klonk het uit de tablet.

‘Die slappeling heeft haar laten ontsnappen! Ik had het kunnen weten!’, schreeuwde ze. ‘Als je wilt dat iets goed geregeld wordt, dan moet je het zelf doen!’

Woedend stormde ze de troonzaal uit. Ze stapte in de lift, drukte op de knop van de derde etage, stapte uit en rende naar haar kleedkamer. ‘Eens even kijken’, mompelde ze. ‘Welke kleding laat mij er het meest betrouwbaar uitzien...’ Ze koos een donkerblauw zakelijk mantelpakje met

bijpassende tas en schoenen. Tevreden keek ze naar haar spiegelbeeld. ‘Arme Witsnuitje’, grinnikte ze.

Ze nam de lift naar de bovenste etage en stapte in haar helicar. Ze drukte op de startknop, maar er gebeurde niets. Boos drukte ze nog een keer op de startknop, maar het voertuigje steeg niet op. ‘Dan maar met de koets’, mopperde ze.

Inmiddels was Witsnuitje bij een hutje in het bos aangekomen. Ze had een hele tijd gelopen en ze was moe en hongerig. Ze klopte op de voordeur, maar er werd niet opengedaan. Even aarzelde ze. Toen pakte ze deurklink beet en duwde hem naar beneden. Tot haar grote opluchting ging de deur open.

‘Hallo is daar iemand?’, riep ze. Geen antwoord. Ze keek rond. In het midden van het hutje stond een grote tafel met zeven bordjes en zeven bekertjes. Op de bordjes lagen worteltjes en de bekertjes waren gevuld met worteltjesthee. Ze nam uit ieder bekertje een klein slokje en van ieder bordje pakte ze het kleinste worteltje. Nadat ze de worteltjes had opgegeten, ging ze verder op onderzoek uit. Ze vond een kamer met zeven bedjes. Witsnuitje was moe en stapte in het grootste bed. Nog voor haar hoofd op het kussen lag, was ze in slaap gevallen.

‘Een inbreker’, zei Snufje. ‘Hij heeft aan ons eten en drinken gezeten en volgens mij is ie er nog.’ Hij liep naar de slaapkamer en bleef stomverbaasd staan.

‘Het is geen hij maar een zij en ze is heel erg mooi’, zei hij. ‘Ze ziet er in ieder geval niet gevaarlijk uit. Als ze wakker is, vragen we haar wat ze hier doet’.

De andere konijnen knikten instemmend.

‘Laten we eerst maar gaan eten.’

De dwergkonijntjes moesten lang wachten. Witsnuitje sliep tot de volgende ochtend en ze werd pas wakker toen haar maag begon te knorren. Slaperig keek ze om zich heen. Ze was helemaal vergeten waar ze was.

‘Goedemorgen’, zei Snufje. ‘Welkom in ons eenvoudige hutje. Wie ben je en wat doe je hier?’

De dwergkonijntjes luisterden aandachtig naar Witsnuitjes verhaal.

‘Wat een kreng is de koningin toch!’, zei Snufje. ‘Je mag bij ons blijven hoor.’

‘Dank jullie wel’, zei Witsnuitje. ‘Als jullie vanavond thuiskomen staat er een lekkere warme maaltijd voor jullie klaar en ik ga schoonmaken.’

Na het ontbijt maakten de dwergkonijntjes een bord, een beker en een bed voor haar. Ze waren graag bij Witsnuitje gebleven, maar ze moesten aan het werk.

‘Voor niemand open doen hoor!’, drukte Snufje haar op het hart. ‘Doe de deur maar op slot!’

De hele ochtend hield Witsnuitje de deur gesloten. Toen ze klaar was met opruimen vond ze het welletjes. De vuilnis moest naar buiten en ze wilde even luchten. Ze liep met de vuilnis naar buiten en wilde net weer naar binnen gaan, toen er een koets aankwam. De deur van de koets ging open en een vriendelijke dame stapte uit.

‘Goedemiddag’, zei ze. ‘Ik ben Lola. Heeft u misschien wat water voor mijn trekkonijnen? Ik ben vergeten water mee te nemen en ze hebben dorst.’

De trekkonijnen keken zielig voor zich uit. Witsnuitje had medelijden met ze. ‘Ik heb ook nog wel wat worteltjes voor ze hoor’, zei ze vriendelijk. ‘Een ogenblikje, ik ben zo terug’.

Lola lachte triomfantelijk. ‘Gansje’, zei ze zachtjes. ‘Op de vlucht en dan gewoon je zoekel locatie instelling op openbaar laten staan.’

‘Zei u iets?’, vroeg Witsnuitje. Ze stond in de deuropening van het huisje met het water en de worteltjes en keek haar bezoeker vriendelijk aan.

‘Nee hoor. Wat lief, dat je zo goed voor mijn konijnen zorgt. Om je te bedanken krijg je extra korting op mijn mooie smartphones. Hoe meer je er koopt, hoe meer korting. Mag ik even binnenkomen?’

Witsnuitjes gezicht betrok. ‘Ik weet niet of ik u wel binnen mag laten’, zei ze weifelend.

‘Natuurlijk wel!’, riep Lola. ‘Ik wil je bedanken, dan mag ik toch zeker wel binnenkomen! Woon je hier alleen?’

Witsnuitje schudde nee. ‘Ik woon hier met de zeven dwergkonijntjes en ik mag echt niemand binnenlaten.’

‘Luister eens even goed, jongedame’, zei Lola ongeduldig. ‘Zo’n buitenkansje krijg je niet snel weer hoor. De nieuwste smartphones bijna voor niets. Dat is toch een prachtig cadeau voor de dwergkonijntjes! Ik kan ze alleen niet in de regen uitpakken, dat snap je toch wel!’

‘Maar het regent niet’, zei Witsnuitje koppig.

‘Nog niet, maar mijn foon blipte zojuist en dat betekent dat het ieder moment kan gaan regenen en dan gaan al mijn foons stuk. Maar goed, als je geen interesse hebt...’

Witsnuitje dacht snel na. ‘Ok’, zei ze. ‘Komt u binnen en laat mij maar zien wat u in de aanbieding heeft.’ Ze ging Lola voor en deed de deur dicht.

‘Kijk’, zei Lola. ‘Het nieuwste model Zwarte Bes’.

‘Een vierkante Zwarte Bes’, zei Witsnuitje verbaasd. ‘Nou ja zeg! Geen wonder dat je die in de aanbieding hebt. Wie wil dát nou hebben!’

Lola keek lelijk. ‘Ok, maar wat vind je dan van deze Appel?’

‘Te duur, appelbelasting hè, dat maakt het apparaat duurder dan het waard is.’

‘Powerbankje dan? Daarmee kan je van alles laden. Even in de zon en je kan je foon opladen.’

Verheugd stak Witsnuitje haar hand uit. ‘Wat een handig apparaat, wat kost....’

Witsnuitje zakte in elkaar. De powerbank was geen powerbank, maar een teaser. Niet zomaar een teaser, maar één met een gruwelijk hoog voltage. Gemeen lachend stak Lola de teaser in haar handtas.

‘Zo,’ zei ze tevreden, ‘ik ben weer het mooiste konijn van Fur.’ Ze stapte in de koets en reed weer terug naar het kasteel.

Toen de dwergkonijntjes thuiskwamen lag Witsnuitje op de grond. ‘Is ze dood?’, snufte Snifje huilend.

Snufje legde zijn oor op Witsnuitjes hart en kreeg een enorme schok. Geschrokken deinsde hij achteruit. ‘Nee, niet dood, wel buitenbewustzijn. Ik heb geen idee wat we moeten doen.’ Hij pakte zijn tablet en maakte een foto van haar.

‘OK, Zoekel, hoe kunnen we haar beter maken?’

Er kwamen zoveel zoekresultaten, dat ze er niets mee konden. Ze besloten Witsnuitje op haar bed te tillen en de resultaten te laten voor wat ze

waren. De dwergkonijntjes hielden een paar dagen de wacht bij haar. Ze ontdekten bij toeval dat ze hun smartphones konden opladen door ze naast Witsnuitje te leggen en vanaf dat moment legden ze hun foon iedere avond naast haar in bed.

Dit ging weken achter elkaar zo door. Totdat er op een ochtend, op de deur van hun huisje werd geklopt.

‘Wie bent u en wat komt u doen?’, vroeg Snufje.

‘Ik ben Baloe’, antwoordde het konijn. ‘Ik ben verzet strijder. De koningin wilde mij laten arresteren en toen ben ik het bos ingevlucht. Helaas ben ik mijn zonnelader kwijtgeraakt en nu kan ik mijn foon niet meer opladen.’

De dwergkonijntjes lieten hem binnen en brachten hem naar Witsnuitje.

‘Wat is er met dat beeldschone konijntje aan de hand?’, vroeg hij.

Ze vertelden hem wat er was gebeurd.

‘Het zou me niets verbazen als de koningin dit op haar geweten heeft’, zei hij.

De konijntjes knikten. ‘Dat denken wij ook. Ze is de enige met een koets en we hebben sporen van wagenwielen gezien’, vertelde Snufje. ‘Leg je foon maar naast haar neer. Wil je een kopje worteltjesthee? Je mag hier blijven hoor, we moeten aan het werk, maar vanavond zijn we weer terug.’

Baloe bedankte de dwergkonijntjes en zwaaide ze uit. Daarna maakte hij het zich gemakkelijk op de bank en viel in slaap. Tegen de avond werd hij wakker. Hij rekte zich uit en liep naar Witsnuitje om zijn foon op te halen. Zachtjes liep hij naar haar bed.

‘Wat ben je mooi’, fluisterde hij.

Witsnuitje opende haar ogen. ‘Dank je’, zei ze. ‘Maar wie ben jij? En waar zijn de Zeven Dwergkonijntjes?’

De voordeur sloeg dicht. ‘Daar zal je ze hebben’, zei Baloe. ‘Ik kom zo terug. Even het goede nieuws aan ze vertellen.’

Snel liep hij naar de dwergkonijntjes toe.

‘Wat is er aan de hand?’, vroeg Snufje. ‘Wat ben je gestrest. Is alles goed met je?’

Baloe knikte. ‘Ja hoor, meer dan goed. Ik wilde mijn foon bij Witsnuitje ophalen en toen werd ze wakker.’ Zijn snorharen begonnen te trillen.

‘Wat een goed nieuws!’, juichten de konijntjes. ‘Kom we gaan naar haar toe.’

Het was die avond groot feest. De dwergkonijntjes, die heel goed konden koken, maakten een enorm feestmaal. Tijdens het eten konden Baloe en Witsnuitje hun ogen niet van elkaar afhouden. ‘Planeet Ur voor Baloe en Witsnuitje’, grapte Snufje. ‘Landen graag, we gaan thee drinken.’

Baloe scheurde zijn blik los van Witsnuitje en keek Snufje aan.

‘Ik heb bericht gehad van de verzetsleider, zei hij. ‘Witsnuitje en ik kunnen niet meer door de koningin gevonden worden. Ze hebben iets met de systemen gedaan. Vraag me niet wat, ik ben een computer analfabeet, maar we zijn veilig. Ik wil vannacht nog terug naar Fur. De koningin wordt met de dag gemener en koning Langhaar moet gewaarschuwd worden. Hij is de enige die iets aan de situatie kan doen.’

‘Ik ga met je mee’, zei Witsnuitje vastberaden. ‘Dat kreng moet gestopt worden!’

Witsnuitje bedankte de dwergkonijntjes voor al hun goede zorgen en beloofde nog vaak op bezoek te komen. Daarna vertrok ze samen met Baloe naar Fur. Ze trouwden, leefden nog lang en gelukkig en samen met een heleboel andere konijnen, maakten ze een einde aan het terreurbewind van de boze koningin.

Grijssnuitje

Er was eens een lief klein konijntje. Haar ouders waren echte carrière konijnen. Ze verdienden zoveel, dat hun hol bijna net zo mooi was als het paleis van koning Langhaar. Op een dag kregen ze een nog betere baan aangeboden. Na veel wikken en wegen besloten ze de baan aan te nemen. Normaal gesproken hadden ze meteen ja gezegd, maar Grijssnuitje mocht niet mee. Hoe druk ze ook waren en hoe weinig ze haar ook zagen, ze hielden veel van haar. Grijssnuitje helemaal niet meer zien, ging ze te ver! De nieuwe werkgever begreep het en beloofde hen voor een gratis supersnelle videoverbinding te zorgen. Dat trok ze over de streep. Ze zochten de beste oppas die ze konden vinden en nadat ze die gevonden hadden, pakten ze hun spullen in en was het tijd om afscheid te nemen. Ze hadden drie cadeautjes voor haar. Een tablet en twee knuffelkonijnen die sprekend op haar ouders leken. Nadat ze Grijssnuitje nog even stevig hadden geknuffeld, stapten ze in hun SolarRoyce. Ze zwaaiden voor de laatste keer naar haar en door een mist van tranen zag Grijssnuitje haar ouders opstijgen en wegvliegen.

Grijssnuitje was erg verdrietig. Waarom mocht ze niet mee? Waarom gingen haar ouders zo ver weg? Naar een andere planeet nog wel! In een ruimteschip! Ze hadden toch een goede baan, waarom wilden ze een betere? Ze begreep haar ouders niet. Van status en spullen werd je toch niet gelukkig! Na een tijdje droogde ze haar ogen en keek in de spiegel. In haar grijze snuitje glommen twee rode oogjes. Ze vond zichzelf lelijk. Geen wonder dat haar ouders zo weinig tijd met haar doorbrachten. Wie wilde er nu naar zo'n lelijk konijntje kijken? Ze besloot te gaan slapen. De volgende ochtend zou alles er vast beter uitzien en als ze uitgerust was, had ze vast minder verdriet.

Ze werd wakker van gebons op haar deur. 'Grijssnuitje! Wakker worden!' Ze keek op haar gouden wekkertje, die naast haar op het nachtkastje stond. Vijf uur in de ochtend. Dit moest een vergissing zijn.

'Het is pas vijf uur in de ochtend,' antwoordde ze slaperig. 'Doet uw wekker het niet?'

'Mijn wekker doet het prima,' klonk het snibbig. 'En ik weet dat het het pas vijf uur is. Sta op, kleed je aan en kom naar beneden.'

Gehoorzaam als ze was, deed Grijssnuitje wat haar werd gevraagd en even later stond ze oog in oog met haar oppas. 'Heeft u al worteltjesthee gezet?' vroeg ze vriendelijk. De oppas trok haar wenkbrauwen op. 'Worteltjesthee gezet? Nee, natuurlijk niet! Doe dat zelf maar!'

Verbaasd liep Grijssnuitje naar de waterkoker.

'Wat ga je doen?'

'Thee zetten', zei Grijssnuitje nog verbaasder. 'Dat vroeg u toch?'

Haar oppas zuchtte diep. 'Ga zitten,' beval ze. 'Jij en ik moeten eens even met elkaar praten.'

Grijssnuitje staarde voor zich uit. Na het gesprek met haar oppas was ze naar haar kamer gegaan. Mevrouw Volante had haar verteld, dat het bedrijf waar haar ouders voor werkten failliet was gegaan. De creditcards die ze van het bedrijf hadden meegekregen, waren geblokkeerd, zodra ze aankwamen zou hun ruimteschip in beslag worden genomen en de tablet die ze gisteren aan Grijssnuitje hadden gegeven, was eigendom van het bedrijf en moest vandaag worden teruggebracht naar de schuldeisers. Haar ouders wisten nog van niets. Kreunend trok ze haar oren naar beneden. Wat een ellende.

Ze stond op, pakte de tablet en klopte op de deur van haar oppas. 'Wie is daar?', klonk het.

'Ik ben het, Grijssnuitje.'

'Wat wil je?'

'Ik wil weten waar ik naar toe moet om de tablet terug te brengen.'

De deur ging open. 'Geef maar aan mij. Ik breng het wel voor je terug. Als ik straks boodschappen doe, kom ik er bijna langs.'

'Fijn, dank u wel,' zei Grijssnuitje. Ze overhandigde de tablet en ging weer terug naar haar kamer.

Lola Volante hoorde de deur van Grijssnuitjes kamer dichtgaan. Ze glimlachte vals. 'Gansje', zei ze zachtjes. Ze stopte de tablet in de la en ging verder met haar make up. Vandaag deed ze haar bloedrode lippenstift op. Dat deed ze altijd, als ze een gemeen plan aan het uitwerken was. Ze bekeek zichzelf goedkeurend in de spiegel, pakte haar rugzak en ging boodschappen doen.

'Heeft u de tablet teruggebracht?', vroeg Grijssnuitje, toen Lola weer thuiskwam.

Lola knikte. 'Ja, en helaas heb ik nog meer slecht nieuws', vertelde ze.

'Wat dan', vroeg Grijssnuitje geschrokken. 'De rekening van je ouders is geblokkeerd. Dat betekent dat we geen geld meer op kunnen nemen.'

Grijssnuitjes neusje trilde van de schrik. 'Maar hoe moeten we dan eten?', riep ze uit.

Lola glimlachte koel. 'Tsja, dat zou een probleem kunnen worden', antwoordde ze. 'Maar wees niet bang, ik zorg wel voor je. Uiteraard wel op een andere manier, dan je gewend bent. Hier, trek aan!' Ze wierp een oude jurk naar Grijssnuitje toe. 'Geef de jurk die je aan hebt maar aan mij en haal ook de rest van je kleding. Die verkopen we op Ur-bay. Dan hebben we in ieder geval de komende maand te eten. Hier heb je een stapel dozen, daar kan je de kleding indoen. Niet alleen je kleding Grijssnuitje, maar ook je sieraden en je schoenen.'

Grijssnuitje deed wat Lola haar vroeg. Met tranen in haar ogen pakte ze de dozen in. Er was één jurk waar ze geen afscheid van kon nemen. Het was een prachtige jurk, die haar moeder voor had laten maken voor het komende Lente Bal. Ook de bijpassende schoenen hield ze en haar diamanten staartversiering.

'Heb je alles ingepakt?', vroeg Lola. Grijssnuitje knikte bedroefd. 'Mooi, breng de dozen maar naar beneden. Er komt zo iemand om ze op te halen. Ik heb je spullen goed verkocht. Van het geld moeten we minstens een maand kunnen leven. Vanmiddag ga ik solliciteren en naar de makelaar. We hebben geld nodig.'

'Naar de makelaar?', vroeg Grijssnuitje. 'Wat gaat u daar doen?'

'Ik wil mijn huis verhuren', antwoordde Lola. 'Als ik geen werk kan vinden, hebben we in ieder geval iets om van te leven.'

De bel ging. 'Daar zal je de koper hebben', zei Lola. 'Schiet op, breng die dozen naar beneden, dan doe ik de deur open.'

Grijssnuitje bracht de dozen zo snel ze kon naar beneden. Wat waren ze zwaar! Ze had nooit geweten dat dozen zo zwaar waren... Haar rug deed er zeer van. Ze wilde naar boven, maar Lola hield haar tegen.

'Heeft u hulp nodig bij het inladen?', vroeg Lola vriendelijk aan de koper.

'Dat zou wel fijn zijn.'

'Grijssnuitje!', beval Lola. 'Ga onze koper eens helpen!'

Lola en de koper stonden gezellig te praten, terwijl de arme Grijssnuitje de zware dozen op het aanhangwagentje laadde. Toen alles er op stond, namen Lola en de koper afscheid.

'Het lijkt wel of ze elkaar kennen...!', dacht Grijssnuitje. Ze was te moe om er verder aandacht aan te schenken. Ze liep de trap op en ging op haar bed liggen. Tranen welden op uit haar ogen. Ze miste haar ouders en ze vroeg zich af of ze haar vader en moeder ooit nog terug zou zien. En dan haar rug! Ze had verschrikkelijke rugpijn van al dat sjouwen. Als Lola terug was, zou ze vragen of ze een afspraak bij de dokter voor haar wilde maken.

Lola ging helemaal niet naar de makelaar. Ze ging naar de bank en haalde een flink bedrag van de rekening van Grijssnuitjes ouders. 'Lekker shoppen zo', dacht ze. 'Eerst maar eens een nieuwe telefoon. Zo'n waterdichte lijkt me wel wat. Dan kan ik ook app-en als het regent. Nieuwe kleding heb ik voorlopig niet nodig.' Ze gniffelde vals. De kleding van Grijssnuitje was meegenomen door Jim, haar vriend. Toevallig, dat ze dezelfde maat kleding en schoenen had als Grijssnuitje. Het arme wicht was beeldschoon, maar zoals de meeste tieners, vond ze zichzelf helemaal niet mooi. Ze vond zichzelf lelijk. Ze was niet van plan om Grijssnuitje op andere gedachten te brengen. Integendeel. Ze ging flink gebruik maken van Grijssnuitjes negatieve zelfbeeld.

Lola was mode ontwerpster. Ze wist heel goed hoe ze iemands figuur het beste uit kon laten komen. Dus wist ze ook feilloos kleding uit te zoeken, die Grijssnuitje totaal niet zou staan. Ze zou haar eens flink "verwennen". Ze ging de Preimarkt in. Rekken vol kleding die na een paar keer dragen uit elkaar zouden vallen. Precies wat ze nodig had. Een half uurtje later verliet ze de winkel met twee flink gevulde tassen.

'Grijssnuitje', riep ze. Ze kreeg geen antwoord. 'GRIJSSNUITJE'. Ze ging naar boven en deed zachtjes de deur van Grijssnuitjes kamer open. Grijssnuitje was diep in slaap. Het vroege opstaan en het zware sjouwen hadden haar zo moe gemaakt, dat ze op klaarlichte dag in slaap gevallen was. 'Mooi', dacht Lola. 'Dan wordt het nu tijd om contact met haar ouders op te nemen.' Ze deed de deur van Grijssnuitjes kamer zachtjes dicht en liep naar haar eigen kamer. Ze haalde de tablet uit haar la en tikte met haar vinger op de UVC (Ur Video Chat) app. Ze tikte op de foto van Grijssnuitjes ouders.

'Ben je daar kind', klonk het uit de speakers. 'Hoe gaat het met je? Waarom hebben we geen beeld? Ik zie je niet!'

Lola glimlachte koel. 'Goedemiddag', zei ze. 'Ik ben het, mevrouw Volante. 'Ze schakelde de beeldverbinding in. Twee bezorgde gezichten keken haar aan.

'Waar is Grijssnuitje?', vroegen ze bijna tegelijk.

'Ik ben bang, dat ik niet zulk goed nieuws heb', zei Lola. 'Sinds jullie weg zijn eet ze slecht en wil ze alleen nog maar slapen. Zal ik de dokter er bij halen?'

'Dat lijkt me een goed idee', zei Grijssnuitjes vader. 'Het maakt niet uit wat het kost, als ze maar beter wordt!'

'Ik denk dat u misschien beter terug kan komen', zei Lola zachtjes, wetende dat de heenreis nog minstens een half jaar zou duren.

'Dat kan niet', snikte Grijssnuitjes moeder. 'Ons ruimteschip komt pas over een half jaar aan, bovendien wordt deze reis betaald door onze werkgever. Als we meteen teruggaan, worden we ontslagen en moeten we de terugreis zelf betalen. We kunnen pas over twee jaar weer naar huis. O, hadden we die baan nu maar niet aangenomen. Arme Grijssnuitje!'

Lola knikte begrijpend. 'Ik ga de dokter bellen. Maakt u zich maar geen zorgen. Ik zal goed voor haar zorgen. Morgen neem ik weer contact met jullie op.'

Ze verbrak de verbinding, deed de tablet terug in haar la en stuurde Jim een berichtje met haar nieuwe smartphone. 'Hallo Lieverd, goed nieuws. Ik heb zojuist Grijssnuitjes ouders gesproken. Ze komen pas over twee jaar terug. We hebben tijd genoeg. Kom je vanavond dineren?'

Grijssnuitje werd wakker. Haar rug deed nog steeds pijn. Ze strompelde naar de deur en struikelde bijna over twee grote volle kledingtassen. Ze bukte om de tassen op te tillen. Een stekende pijn schoot door haar rug. Haar nieuwsgierigheid won het van de pijn en ze strooide de inhoud van de tassen over haar bed. Nieuwe kleding! Wat lief van Lola! Voorzichtig deed ze een vrolijk gekleurde jurk aan en keek in de spiegel. Ze schrok. 'Oh, nee!', kreunde ze. 'Wat heb ik toch een lelijke benen, laat ik die spijkerbroek maar aantrekken.'

Ze trok een spijkerbroek aan, pakte een t-shirtje van het bed en bekeek het resultaat. 'Ach laat ook maar', zei ze verdrietig. 'Wat maakt het ook uit. Wat ik ook aantrek, Ik zie er tòch niet uit!'

Verdrietig klopte ze op de deur van Lola's kamer. Lola deed open. 'Wat wil je?', vroeg ze kortaf.

'Ik wil je bedanken voor de kleding', zei Grijssnuitje. 'En ik heb heel erge rugpijn. Kan je mijn huisarts laten komen?'

'We hebben geen geld meer voor jouw huisarts,' zei Lola. 'Maar gelukkig heb ik een vriend die dokter is. Zal ik vragen of hij komt dineren?'

Grijssnuitje knikte.

'Goed, dan nodig ik hem uit en roep ik je als hij er is. Tot straks!' Lola deed de deur dicht. Grijssnuitje staarde verbaasd naar de gesloten deur. Ze haalde haar schouders op en ging naar haar kamer. Nadat ze haar nieuwe kleding in de kast had gehangen, ging ze op bed liggen. Voor de tweede keer die dag, viel ze in slaap.

Ze werd wakker van de deurbel. 'Gelukkig, dat zal de dokter zijn', dacht ze. Voorzichtig stond ze op. Ze ging naar beneden. Halverwege de trap bleef ze verbaasd staan. Lola en de dokter stonden elkaar te kussen! Om haar aanwezigheid kenbaar te maken, kuchte ze zachtjes. Lola en de dokter lieten elkaar los. De dokter liep naar haar toe.

'Hoe is het met je rug?', vroeg hij.

'Niet zo best.'

'Kan je aanwijzen waar het zit?'

Grijssnuitje draaide zich om en wees naar de zere plek.

'Probeer je tenen eens aan te raken.'

Grijssnuitje deed wat haar gevraagd werd en hoorde iets kraken. Ze was uit haar broek gescheurd! O, wat schaamde ze zich! En nog wel uit

haar nieuwe broek!

'Ik denk dat je een beetje te zwaar bent', zei de dokter. Lola knikte instemmend. 'Dat vond ik ook al', zei ze.

Grijssnuitje schaamde zich nog meer. 'Mama vond mijn figuur prima', zei ze zachtjes.

Lola lachte hatelijk. 'Natuurlijk kind. Alle moeders vinden hun kinderen mooi.'

'Maar de kledingwinkel waar ik met mama naar toe ging heeft mij wel eens gevraagd hun kleding te showen,' zei Grijssnuitje huilend.

'Dat zou ik ook zeggen tegen de dochter van mijn beste klant', zei Lola koeltjes. 'Ga jij maar op dieet. Dat is ook goed voor onze portemonnee.'

Huilend ging Grijssnuitje naar boven. In de salon hieven Lola en Jim hun glas en brachten een toast uit op het slagen van hun hebzuchtige plan.

Na het eten haalde Lola de tablet. Dit keer voerde Jim het woord. Hij vertelde de arme ouders dat het niet zo goed ging met hun dochter en beloofde spoedig weer verslag uit te brengen.

Jim was bij Lola ingetrokken. Bijna iedere avond gaven ze een feest. Grijssnuitje moest 's-avonds bedienen en 's-ochtends de rommel opruimen en schoonmaken. Eten deed ze bijna niet meer. Ze durfde niet. Iedere keer weer scheurde ze uit haar kleding en iedere keer kreeg ze te horen dat ze te dik was. In haar vrije tijd repareerde ze haar kapotte kleding. Zo leerde ze naald en draad te gebruiken. Gelukkig maar, want inmiddels was ze zoveel afgevallen, dat haar baljurk niet goed meer paste. Iedere keer als Jim en Lola uitgingen, werkte ze aan haar baljurk. Ze was vastbesloten om naar het lente bal te gaan. Onder het bedienen en schoonmaken, zag ze zichzelf in haar mooie jurk op het bal. Zo kon ze haar narigheid vergeten.

Op een avond was ze onderweg naar de salon toen ze een gesprek opving.

'Heb je nog contact met haar ouders opgenomen?'

Grijssnuitje verstarde. Dat was de stem van Lola. Waar had ze het over?

'Ja, het was hartverscheurend', antwoordde Jim grinnikend.

'Dus nu denken ze dat ze dood is?', vroeg de stem van Lola.

'Inderdaad, voorlopig zijn ze niet van plan om terug te komen. Het huis heeft te veel herinneringen aan hun dochter.'

Grijssnuitje stormde naar binnen.

'Dat heb ik gehoord!' schreeuwde ze.

'Rustig maar meisje', zei Jim vriendelijk. 'Je mag hier gewoon blijven wonen hoor! Je bent veel te goed in de bediening en je maakt keurig schoon.'

Lola en Jim bulderden van het lachen. Grijssnuitje rende de salon uit.

Grijssnuitje zat op haar bed. Ze was woedend. Hoe had ze zo dom kunnen zijn! Waarom had ze Lola vertrouwd! Als ze niet zo verdrietig was geweest, had ze haar veel eerder doorgehad, maar ze was misleid door het feit dat Lola door haar ouders was aangenomen. Normaal gesproken hadden haar ouders een flinke dosis konijnenkennis, maar Lola was doortrapt en het verbaasde haar niet dat haar ouders haar niet door hadden gehad.

Ze vroeg zich af of het bedrijf waar haar ouders voor werkten echt wel failliet was. Hoe had Jim contact kunnen maken met haar ouders? Met de tablet natuurlijk. Lola had de tablet nooit teruggebracht. In plaats daarvan had ze de tablet gebruikt om haar ouders voor te liegen.

Ze begreep nu ook waarom ze het huis niet uit mocht. Lola had haar op het hart gedrukt het huis niet te verlaten. Iemand had haar een brief gestuurd, waarin stond dat Grijssnuitje ontvoerd zou worden. 'Mijn ouders hebben toch geen geld meer', had ze geantwoord. En toen had Lola gezegd: 'Des te erger, als ze je ontvoeren kunnen je ouders geen losgeld betalen en wie weet wat er dan met je gebeurt!' Ze had ook haar telefoon in moeten leveren. Smartphones konden immers laten zien, waar iemand zich bevond. Lola had de telefoon naar haar huis gebracht, zogenaamd om de eventuele ontvoerder te misleiden. Naar school mocht ze niet en haar vriendinnen mochten niet weten waar ze was, allemaal omdat ze ontvoerd zou kunnen worden.

Welnu, ze was er klaar mee! Ze had genoeg van het bedienen en genoeg van het opruimen en schoonmaken. Ze keek in de spiegel en schrok. Wat was ze mager geworden! Ze besloot eerst maar eens flink te gaan eten.

Nadat ze gegeten had, ging ze weer terug naar haar kamer. Ze deed de deur op slot en ging weer op haar bed zitten. Ze keek naar de knuffels. 'Arme pap en mam', dacht ze. 'Wat vreselijk voor jullie! Jullie denken dat ik dood ben! Eerst maar eens uitvinden wie hun werkgever is. Had ik maar geld. Ze pakte de knuffel die op haar vader leek. Tsja, als jij nu eens geld in je broekzak had hè,' zei ze. In een impuls voelde ze in de broekzak van de

knuffel. Er zat een portemonnee in! Gevuld met een heleboel geld en een briefje van haar vader. Bovenaan het briefje stond de naam van een bedrijf. 'Dat is vast de naam van hun werkgever!' Ze stopte de portemonnee in haar broekzak. Ze wilde weg, maar ze wist dat het huis bewaakt werd door een alarm. 'Ze hebben vast de code veranderd', dacht ze. 'Ik kan het alarm maar beter uitschakelen.' Ze was een slimme meid. Haar vader had haar ooit laten zien, hoe het alarm uitgeschakeld moest worden en dat was ze gelukkig niet vergeten.

Het was gelukt! Ze had gewacht tot het ochtend werd, had het alarm uitgeschakeld en nu liep ze sinds tijden eindelijk buiten. Bij de supermarkt kocht ze een prepaid smartphone. Zodra ze de telefoon had geactiveerd, plande ze de route naar het bedrijf waar haar ouders voor werkten. Tien minuten later liep ze opgelucht het pand binnen. Ze meldde zich bij de receptie. De receptioniste werd woedend. 'Hoe durf je!', riep ze uit. 'Wat een gemene grap is dit!' Iedereen weet dat Grijssnuitje dood is. Haar ouders zijn ziek van verdriet. Ga weg!' Grijssnuitje wilde nog wat zeggen, maar de receptioniste had de beveiliging er bij gehaald en een groot sterk konijn pakte haar in haar nekvel en zette haar buiten op de stoep.

Een dag geleden was ze bij de pakken neer gaan zitten, maar vandaag niet. Ze besloot een hapje te gaan eten en onder het eten nog eens na te denken. De telefoonnummers van haar vriendinnen hadden in haar telefoon gestaan, die kon ze niet bellen. Haar school stond in een andere stad. Daar werd ze vroeger heengebracht met de Solar Royce. Bovendien was de kans groot, dat ze haar daar ook niet geloofden. Straks gingen ze Lola nog bellen... Haar oog viel op een grote poster. "Heden avond Lente Bal." Het Lente Bal! Het was vanavond al! Koning Langhaar kon haar helpen. Ze besloot naar huis te gaan. Jim en Lola sliepen nog. Ze moest haar spullen halen voor het bal.

Voorzichtig sloop ze naar binnen. Het alarm was nog steeds uit. Mooi, dat hadden ze niet gemerkt. In haar kamer aangekomen, deed ze haar baljurk, schoenen, staartversiering en make-up spullen in een reistas. Ze besloot meteen weer te vertrekken. De rest van de dag bracht ze door in de stad. Ze genoot van het buiten zijn en van het vooruitzicht naar het bal te gaan. Toen het tijd was om te gaan, verkleedde ze zich in het damestoilet

van een chique hotel. Ze liet een taxi bellen en stapte in. 'Naar het Lente Bal alstublieft', zei ze.

De taxi bracht haar naar het Lente Bal. Ze wilde naar binnen lopen, maar de portier hield haar tegen.

'Uw kaartje alstublieft!'

'Sorry, die ben ik vergeten.'

'Zonder kaartje geen bal.'

'Deze dame hoort bij mij.'

Grijssnuitje keek opzij. 'Wauw', dacht ze. Haar knieën knikte een beetje. Naast haar stond een van de spannendste jongens, die ze ooit had gezien. Hij bood haar zijn arm aan en met een trillend neusje accepteerde ze die.

'Sorry hoogheid', zei de portier. 'Ik dacht...'

'Al goed! Kom we gaan naar binnen,' zei hij tegen Grijssnuitje. 'Vertel eens, hoe komt het dat ik jou nog nooit heb gezien?'

'Dit is mijn eerste Lente Bal', zei Grijssnuitje. 'Waarom noemde de portier jou eigenlijk Hoogheid?'

'Ik ben de jongste zoon van Koning Langhaar, Barry.' Mijn vader heeft mij naar een van zijn beste vrienden vernoemd en hoe heet jij?'

'Ik ben Grijssnuitje.'

'Wat een saaie naam voor zo'n mooie meid', lachte Barry. 'Kom, we gaan dansen.'

Grijssnuitje had een geweldige avond. Iedereen keek naar het knappe stel en ze vroegen zich af wie dat knappe konijntje was, waar de jongste koningszoon mee danste. Ze waren midden in een dans, toen Grijssnuitje Jim en Lola binnen zag komen. Ze schrok zich wild. Zonder nog na te denken, rukte ze zich los uit de armen van Barry en rende naar buiten. Ze struikelde. Haar smartphone viel, maar ze merkte het niet. Ze rende het hele eind naar huis. Thuisgekomen trok ze haar oude kleren aan, verstopte haar mooie kleding en viel huilend in slaap.

Barry was haar achterna gerend. Hij begreep niet waarom ze zo ineens vertrokken was. In de tuin vond hij een smartphone. Hij probeerde de telefoon. Grijssnuitje las hij. Opgelucht haalde hij adem. De telefoon kon alleen ontgrendeld worden met de vingerafdruk van de eigenaar. Hij wilde haar kostte wat het kost terugvinden en op alle social media platforms liet hij weten dat hij Grijssnuitje zocht.

'Heb je dat gezien, Jim', zei Lola. De jongste zoon van de Koning, schijnt op zoek te zijn naar Grijssnuitje. Als ik mijn gezichtshaar grijs verf, lijkt ik wel op haar vind je niet. Zullen we eens kijken, hoe we hier wijzer van kunnen worden?'

Jim lachte. 'Waarom niet,' zei hij. 'Laten we het eens proberen.'

Lola plaatste een berichtje op snuitboek en de volgende dag stond Barry samen met zijn bodyguard voor de deur.

'Grijssnuitje?', vroeg hij vragend. Lola knikte. 'Ik heb je telefoon, kan je hem voor mij ontgrendelen?'

Lola typte de code in van Grijssnuitjes oude telefoon.

'Niet de code, je vingerafdruk', zei Barry.

Lola wilde de deur dichtdoen, maar Barries bodyguard stak zijn voet tussen de deur.

'Niet zo snel dame. Volgens onze geheime dienst, woonde hier vroeger een meisje dat Grijssnuitje heette. Volgens haar oppas zou ze zijn overleden, maar onze prins heeft gisteren met haar gedanst. De bodyguard sloeg Lola in de boeien en belde de politie.

De agenten gingen naar binnen en kwamen even later terug met Jim.

'Laat me los', brulde hij. 'Wat doen jullie? Ik ben hier alleen maar op bezoek!'

Jim en Lola werden meegenomen naar het bureau. Daar werden hun vingerafdrukken afgenomen en al spoedig werd duidelijk wie ze waren. Jim en Lola, de grootste criminelen van Ur. Ontsnapt uit de gevangenis van Koning Langhaar en al jaren voortvluchtig. Dit keer zouden ze naar de penitentiare kolonie op Mars worden overgebracht. Uit deze gevangenis was het vrijwel onmogelijk om te ontsnappen.

Maar waar was Grijssnuitje? Jim en Lola werden ondervraagd, maar ze bleven volhouden dat ze het niet wisten. Voor het eerst in lange tijd spraken ze de waarheid, maar niemand geloofde hen...

Grijssnuitje had zich schuil gehouden. Ze was bang dat niemand haar zou geloven. Pas toen ze hoorde dat Jim en Lola naar Mars waren gebracht durfde ze contact op te nemen met de politie. Prins Barry nam haar mee naar het paleis en zorgde voor een videochat met haar ouders. Wegens privacy redenen wordt er niet verteld, hoe dat gesprek ging, maar je kan je vast wel een voorstelling maken. Afgesproken werd, dat Grijssnuitje bij

Koning Langhaar mocht blijven logeren, totdat haar ouders weer terug waren.

Hoe het afliep met Grijssnuitje en Barry? Ze trouwden, kregen een heleboel konijntjes en leefden nog lang en gelukkig!

Roodsnuitje

Er was eens een eigenwijs konijntje, dat Roodsnuitje heette. Haar oma had een rode cape voor haar gemaakt, maar die vond ze zo lelijk, dat ze besloot het ding nooit te gaan dragen. In plaats daarvan bracht ze het kledingstuk naar haar favoriete kledingwinkel en ruilde ze de cape in voor een waardebon. De bon gebruikte ze bij de aankoop van een kort rood jasje. Het jasje paste goed bij haar nieuwste low waist spijkerbroek en ze was bijzonder tevreden met haar nieuwste aanwinst. Dit jaar waren staartjes hot. Mochten ze verleden jaar nog absoluut niet zichtbaar zijn, dit jaar had Urstad gedicteerd dat de staartjes vooral uit de broeken moesten steken. Op straat zag je overal gekleurde staartjes, de een nog fluffier dan de andere. Er waren ook punk staartjes en gothic staartjes. De punk staartjes waren stekelig en hadden alle kleuren van de regenboog. De gothic staartjes waren zwart, versiert met kraaltjes in de vorm van bloeddruppeltjes.

Roodsnuitje volgde de mode op de voet en op school was ze een echte trendsetter. De meeste meisjes van haar klas namen haar stijl één op één over, hoewel sommigen diep in hun hart liever iets anders aan hadden getrokken.

Thuisgekomen, maakte ze een selfie voor de spiegel en poste ze de foto op Instanijn. Net toen ze de binnenstromende reacties wilde gaan lezen, kreeg ze een berichtje van haar moeder. Mopperend liep ze naar de keuken. Haar oma was ziek en Roodsnuitjes moeder had geen tijd om haar te bezoeken. Er stond een boodschappentas in de keuken en die moest ze naar haar oma brengen.

‘Wat een spuuglelijke tas is dat’, mopperde ze. ‘De kleuren passen totaal niet bij mijn outfit.’

Ze pakte de tas op en zuchtte. De tas was niet alleen lelijk, hij was nog zwaar ook. Ze nam de tas mee naar de hal en deed haar nieuwe rode jasje

aan. Ze bekeek zichzelf nog een keer in de spiegel, pakte de tas op en ging op weg.

Eenmaal buiten, vond ze het niet vervelend meer. Haar oma maakte lelijke capes, maar het was wel haar lievelingsoma en als ze haar kon helpen, dan deed ze dat graag. Ze stapte op haar fiets en baande zich een weg door het drukke verkeer.

Haar oma woonde buiten de stad in het bos. Project ontwikkelaars probeerden haar al jaren uit haar huisje te krijgen. Sommigen hadden haar heel veel geld geboden, anderen hadden haar bedreigd, maar niemand had haar zover gekregen, dat ze ging verhuizen. Zelfs de grote boze wolf niet. De grote boze wolf woonde net als oma in het bos. Hij was dol op konijnen, maar dan op de culinaire manier. Zolang je op het pad bleef kon je niets gebeuren, maar zodra je van het pad afweek liep je als konijn grote kans door hem verzwolgen te worden. Roodsnuitje was niet bang voor de boze wolf. Ze ging nooit over het pad naar haar oma toe. Ze had een mountainbike en ze vond het leuk om door het bos te crossen. Alle keren dat ze in haar eentje naar haar oma was gefietst was ze van het pad afgeweken en niet één keer was ze de wolf tegengekomen.

Ook vandaag was ze van plan om eens lekker door het bos te gaan raggen. Nadat ze een tijdje op weg was, kreeg ze genoeg van de muziek die ze luisterde. Ze wilde genieten van de geluiden van de natuur en ze deed haar koptelefoon in haar rugzak.

‘Hallo lief konijntje.’

Roodsnuitje schrok. Voor haar stond een grote langharige wolf. Hij schudde zijn lange haren naar achteren en leunde nonchalant tegen een boom.

‘Wat een coole outfit’, dacht Roodsnuitje. ‘Die moet ik onthouden.’ Ze pakte haar foon.

‘Mag ik een foto van je maken?’, vroeg ze.

De wolf grinnikte vals. ‘Ga je gang. Ik ben nog nooit gefotografeerd door mijn diner.’

Roodsnuitje keek hem brutaal aan. ‘Wel, iemand moet de eerste zijn, maar dat van dat diner kan je schudden. Trouwens, zo cool vind ik je stijl

nou ook weer niet hoor en als je het niet erg vindt, dan ga ik er weer vandoor. Mijn oma is ziek en ik moet naar haar toe. Tot nooit weer ziens.'

Ze stapte op haar fiets, maar de wolf ging voor haar staan.

'Sorry, maar ik heb echt trek. Het is niet persoonlijk hoor, maar.....'. De wolf brulde het uit. Roodsnuitje had pepperspray in zijn ogen gespoten en ze reed zo snel als ze kon naar haar oma. Ze durfde niet te stoppen om haar foon te pakken. Pas toen ze een flink eind gefietst had, stopte ze en haalde ze haar foon tevoorschijn. Opgelucht haalde ze adem. Ze was dichterbij haar oma dan ze dacht. Met de foon in haar hand fietste ze verder en niet veel later zag de lichten van haar oma's huisje door de bomen schijnen.

Ze zette haar fiets tegen de dikke eikenboom en klopte op de deur van oma's huisje.

'Binnen.'

'Wat klinkt oma's stem zwaar, die is behoorlijk verkouden', dacht Roodsnuitje. Ze ging naar binnen, ruimde de boodschappen op en liep met een flesje vers geperste sinaasappelsap naar haar oma's slaapkamer.

'Hoi oma, wat een narigheid hè, je ziet er behoorlijk ziek uit. Wat zien je ogen rood en wat tranen ze. Zo verkouden heb ik je nog nooit gezien en dan je stem! Hij klinkt gewoon een paar octaven lager. Hier, neem maar een lekkere slok sinaasappelsap.'

'Dat is lief van je kind, maar ik heb geen trek in sinaasappelsap', bromde oma.

Roodsnuitje keek haar oma verbaasd aan. 'Geen sinaasappelsap? Zelfs als je niet ziek bent, ben je er dol op. Ze keek nog eens goed naar haar oma. Ze lag helemaal onder de dekens, Roodsnuitje kon alleen haar ogen zien en die zagen er heel vreemd uit...

'Wil je mijn kussens even opschudden?', vroeg oma.

'Ja hoor oma.' Ze liep naar haar oma toe en boog over haar heen. Plotseling schoot oma overeind.

'Jij bent oma helemaal niet', riep Roodsnuitje uit.

De wolf grijsde, sperde zijn kaken wijd open en slokte Roodsnuitje in één grote hap naar binnen. De wolf, die ook oma al had opgegeten ging weer in bed liggen.

'Niets lekkerder dan uitbuiken na een zware maaltijd', bromde hij. Hij viel in slaap en snurkte oorverdovend.

Roodsnuitje pakte haar foon en deed haar zaklamp aan. Tot haar grote verbazing zag ze dat haar oma ook in de buik van de wolf zat. Oma knikte vriendelijk naar haar.

‘Hallo kind. Wat een toestand hè. Ik begon me net wat beter te voelen. Ach wat lief, je hebt sinaasappelsap voor me meegenomen. Dat had je niet hoeven doen hoor.’

Oma pakte het flesje sinaasappelsap uit Roodsnuitjes hand, maakte het open en nam een flinke slok.

‘Hè, dat was lekker.’ Ze veegde haar mond schoon met de rug van haar hand. ‘Nu nog een manier om hier uit te komen. Heb jij een idee?’

Roodsnuitje schudde haar hoofd. ‘Nee, maar ik zoekel wel even.’ Ze typte ‘Hoe kom ik uit de buik van de grote boze wolf.’ Oma had prima Wifi, maar het bereik in de wolf was niet zo best. Daarom duurde het even voordat de zoekresultaten binnenkwamen. Ongeduldig drukte Roodsnuitje een paar keer op refresh.

‘Doe maar niet kind’, zei oma. ‘Zo gaat je batterij eerder leeg. Doe je zaklamp ook maar uit. Zolang we in de wolf zitten kunnen we je foon niet opladen. Jammer dat de wolf mijn tablet niet heeft opgegeten. Mijn nieuwe tablet is echt geweldig. Ik kan hem wel twee dagen intensief gebruiken en dan is mijn batterij nog niet leeg.’

Roodsnuitje deed haar zaklamp app uit en keek op haar foon. ‘Volgens Zoekel moeten we de boswachter waarschuwen.’

‘Dat is een goed idee’, vond oma. ‘Stuur hem maar een berichtje.’

‘Heb jij zijn nummer?’, vroeg Roodsnuitje.

‘Nee, maar wel zijn email adres. Geef je foon maar even. Dan type ik het adres in. Zal ik meteen het mailtje maken?’

Roodsnuitje knikte en gaf haar foon aan oma.

‘Zo klaar. Nu maar hopen dat hij snel reageert’, zei oma.

De foon piepte en het schermje lichtte op.

‘Dat is snel’, zei oma. ‘Wat schrijft hij?’

‘Hij neemt contact op met de dierenbescherming. De wolf is een beschermde diersoort en hij durft hem niet open te maken.’

‘Is hij nou helemaal’, riep oma uit. ‘Geef me je foon.’

Ze pakte de telefoon uit Roodsnuitjes handen en begon boos te typen. Even later piepte de telefoon voor de tweede keer. Oma keek op het

schermpje. Ze knikte tevreden.

‘Hij komt er aan.’

‘En dan?’

‘Geen idee, maar hij is in ieder geval onderweg.’

De jager was onderweg naar het huis van oma. Hij had een appje gestuurd naar de dierenbescherming, maar hij had nog steeds geen antwoord gekregen. Hij zat een beetje met de situatie in zijn maag. Hij mocht oma graag en Roodsnuitje ook. Eigenlijk wilde hij ze het liefst meteen redden, maar zoveel grote boze wolven waren er niet meer. Eerst maar eens praten met de wolf. Misschien was hij wel voor reden vatbaar en spugde hij oma en Roodsnuitje gewoon weer uit. Probleem opgelost.

Inmiddels was hij vlak bij het huisje. De wolf snurkte zo hard dat hij hem vanaf een afstand kon horen. Dat belooft niet veel goeds. Waarschijnlijk lag hij uit te buiken in oma's bed. Hopelijk was hij niet te laat. De jager stond voor het huisje van oma en probeerde de voordeur. Op slot. Met de kolf van zijn geweer sloeg hij het keukenraam in en ging naar binnen. Het gesnurk kwam van boven, dus liep hij de trap op. Voorzichtig deed hij de deur open en daar lag de wolf. De wolf was in diepe slaap. Er liep een straaltje kwijl uit zijn grijnzende snuit. De jager fronste zijn wenkbrauwen. Die ligt gewoon nog na te genieten.... Dat wordt een moeilijk gesprek. Gelukkig heb ik recentelijk nog een communicatietraining gehad. Nooit gedacht dat ik die training nodig zou hebben om een wolf op andere gedachten te brengen. Laat ik hem eerst maar eens voorzichtig wakker proberen te maken.’

De jager schudde zachtjes aan de wolf. De wolf werd wakker en keek de jager verrast aan.

‘Nog meer voedsel’, grinnikte hij en voordat de jager één woord kon uitbrengen, zat hij naast oma en Roodsnuitje in de buik van de grote boze wolf.

‘Dat is niet erg handig van je, jongen’, zei oma. ‘Maar goed, gedane zaken nemen geen keer. Heb je al iets gehoord van de dierenbescherming?’

De jager pakte zijn foon en bladerde door zijn berichten. ‘Ze zijn nog aan het overleggen.’

‘Ze zijn nog aan het overleggen?’, brieste oma. ‘Waarom?’

‘Omdat dit type wolf een bedreigde diersoort is.’ De jager keek ongelukkig. ‘Ik ben er ook niet blij mee hoor. Ik ben boswachter geworden, omdat ik claustrofobie heb en nu zit ik in een krappe donkere ruimte.’

‘Daar ga ik dan even iets aan doen’, zei oma. ‘Bij deze verklaar ik ons ook tot bedreigde diersoort. Drie konijnen in de buik van een wolf. Als er drie dieren bedreigd worden, dan zijn wij het wel!’

Ze griste het jagersmes van zijn riem en sneed de buik van de wolf open. Eén voor één stapten ze naar buiten. De wolf greep naar zijn buik en begon te kreunen. Gelukkig was hij zo diep in slaap dat hij er niets van merkte.

‘Daar krijgt u last mee hoor’, zei de jager.

‘Welnee’, zei oma. Ze liep naar haar kledingkast en pakte haar naaidoos. Eens even kijken,... Ja, deze kleur garen, die lijkt het meest op de kleur van zijn vacht.’

Ze deed haar leesbril op en stak de draad door het oog van de naald. Ze maakte een knoopje aan het draadje en stak de naald door de wolf. De wolf werd brullend wakker. Roodsnuitje gaf hem een harde klap op zijn hoofd. Oma knikte goedkeurend.

‘Goed zo kind, die wordt voorlopig niet wakker.’

Oma naaide de wolf helemaal dicht en smeerde een flinke laag betadine zalf op de wond.

‘Zo, die is klaar. Breng hem maar terug naar het bos,’ zei ze tegen de boswachter. ‘Ik heb nog een oude smartphone over. Zo weten we altijd waar hij zich bevindt en als hij nog last van zijn buik heeft, kan hij de dokter bellen. Het nummer staat er in.’

Samen met Roodsnuitje tilde de boswachter de wolf in oma’s kruiwagen en bracht hem thuis. De wolf kreunde zachtjes en deed zijn ogen open. ‘Jij? Hoe kan dat, ik heb je toch opgegeten?’

De jager knikte. ‘Dat was niet zo’n goed idee hè. Misschien moet je maar vegetariër worden.’

‘Dat probeer ik ook al een tijdje. Maar soms heb ik een zwak moment.’ De wolf keek naar zijn buik en schrok. ‘Wat een snee! Ik zie er niet uit! Hoe kan ik mij met goed fatsoen op het strand vertonen! Ik heb de hele winter

mijn six pack getraint! Allemaal voor niets! Wie heeft dat gedaan? Jij soms?’

De jager deinsde geschrokken achteruit en schudde zijn hoofd. ‘De oma van Roodsnuitje heeft het gedaan. Ik heb haar nog gevraagd het niet te doen, maar ze wilde niet luisteren.’

‘Daar gaat ze meer van horen!’, brulde de Wolf. ‘Ik bel mijn advocaat. Ik doe haar een proces aan. Ze gaat betalen voor een goede plastische chirurg!’

‘Zou je dat nu wel doen? Per slot van rekening heb je ons wel opgegeten..’

‘Ik ben een wolf. Die éten konijnen. Daar kom ik heus wel mee weg hoor.’

Strompelend liep hij naar zijn telefoon en toetste het nummer van zijn advocaat in. ‘Jack, met mij, je raadt nooit wat me is overkomen....’

De boswachter trok de deur achter zich dicht en vertrok. Zijn telefoon piepte en hij stopte om het berichtje te lezen. ‘Je mag oma en Roodsnuitje redden’, las hij. Grinnikend stopte hij zijn foon weg. ‘Eind goed al goed’, dacht hij. ‘Tijd om naar huis te gaan.’

Hoe het verder ging? De advocaat van de grote boze wolf raadde hem af om een proces te beginnen. De wolf gaf hem gelijk en is een echte vegetariër geworden. Oma woont nog steeds in haar huisje. Ze is een fotoblog begonnen met vegetarische recepten, waar de wolf dankbaar gebruik van maakt. En Roodsnuitje? Die fietst tegenwoordig toch maar over het pad. Je weet maar nooit....

Zeven Konijntjes en een Grote Boze Wolf

Er waren eens zeven konijntjes. Ze woonden met hun ouders in een gezellig huis. Vader konijn was zeeman op de grote vaart en was regelmatig op zee. Ze konden hem zien en met hem praten, wanneer ze maar wilden, want overal in huis hingen grote schermen en webcam's. Hier waren ze heel blij mee. Behalve als ze stout waren geweest, want dan deed moeder konijn het grootste scherm aan en zette het geluid heel hard. Vader konijn verscheen dan levensgroot in beeld en zijn berispende stem, denderde dan uit de speakers. Het videosysteem werd ook gebruik om op de konijntjes te passen. Zoals vandaag. Moeder konijn moest boodschappen doen, want de koelkast was weer eens leeg.

‘Jullie eten de oren nog eens van mijn hoofd’, zuchtte ze. ‘Ik blijf aan het boodschappen doen met jullie.’

Ze verzamelde de lege flessen en potjes in een krat, deed het krat samen met nog een paar boodschappen tassen in haar helicar en ging weer naar binnen.

‘Voor niemand open doen hoor’, waarschuwde ze. ‘Ik heb mijn oppas app gestart. Ik kijk zo nu en dan even op mijn foon, maar als er iets is, moeten jullie het mij laten weten.’

De konijntjes beloofden het en moeder ging weg. Zodra de helicar uit het zicht was, pakte het oudste konijntje zijn foon.

‘Wat doe je?’, vroeg het jongste konijntje. ‘Ik ga de oppas app uitzetten’, grinnikte hij. ‘En even een video van ons uploaden. Zo lijkt het net of we aan ons huiswerk zitten en kunnen we net zo lang gamen als we willen.’

Zijn broertjes en zusjes begonnen te juichen. Allemaal, behalve de jongste. ‘Maar dat is toch niet eerlijk?’, zei hij. ‘Dat is jokken.’

De andere konijntjes lachten hem uit. ‘Eigen schuld’, zei zijn grote broer. ‘Dan moet ze ons maar niet verbieden om meer dan een uur per dag te spelen. Al mijn vrienden mogen zo lang gamen als ze zelf willen. Zo klaar! Als mam naar ons kijkt, ziet ze allemaal ijverige konijntjes. Kom, laten we gaan gamen!’

Ze hadden de console net gestart, toen er werd aangebeld. Mopperend switchte de oudste het scherm naar de buitencamera. Er stond een grote harige wolf.

‘Wie bent u? En wat wilt u?’, vroeg het konijntje.

‘Ik ben de grote boze wolf en ik wil jullie opeten’, antwoordde de wolf.

Het konijntje lachte spottend. ‘Je denkt toch niet dat ik de deur voor je open doe?’

‘Ik maakte maar een grapje’, zei de wolf. ‘Eigenlijk wil ik jullie de nieuwste games van Urbisoft verkopen.’

‘Die downloaden we’, antwoordde het konijntje. ‘Niemand wil tegenwoordig nog schijfjes kopen opa. We moeten een beetje aan het milieu denken. Waarom al die verpakkingen, als je het ook online kan kopen? Laat ons met rust! We willen gamen!’

Boos droop de wolf af. ‘Opa! Ik ben een wolf in de kracht van mijn leven!’

Hij pakte zijn foon en maakte een selfie. Tevreden keek hij naar het resultaat. Ineens begon hij te grijnzen. Hij had een idee! ‘Waar zit die fotobewerkings app’, mompelde hij. Hij bladerde door zijn apps. ‘Daar!’, gromde hij tevreden. Hij begon zijn selfie te editen. Na een tijdje knikte hij tevreden. ‘Precies mevrouw Konijn. Hier trappen ze vast wel in.’ De wolf

ging terug naar het huis van de konijntjes. Hij hield zijn foon tegen de lens van de bewakingscamera en drukte op de bel.

‘Wie is daar’, klonk het uit de speaker. ‘Ik ben het, mama, ik ben mijn sleutel kwijt geraakt’, zei de wolf met een hoge stem. ‘Kijk maar op het scherm.’

De konijntjes begonnen te lachen. ‘Weet je, domme wolf,’ zei het oudste konijntje, ‘onze moeder heeft geen sleutel om de deur open te maken. Dat doet ze met haar foon. En volg een cursus fotobewerking. Die foto ziet er niet uit!’ De konijntjes schaterden het uit.

‘Ik zal jullie leren!’, brulde de boze wolf. ‘Wacht maar, er móet een manier zijn om binnen te komen!’

Hij zwaaide met zijn vuist naar de gesloten deur, draaide zich om en rende woedend weg. Na een tijdje stopte hij met rennen en begon hij te lopen. Al lopend dacht hij na. ‘Ik heb een security consultant nodig’, dacht hij. ‘Iemand die mij kan helpen binnen te komen. Als ze geen sleutel gebruiken, maar hun foon, dan gebruiken ze een toegangscode en als ik die code heb, dan kan ik naar binnen...’

De wolf pakte zijn foon. ‘Ok zoekel, waar kan ik de dichtsbijzijnde security consultant vinden?’ Zoekel liet een kaartje zien en startte de navigatie app. Het was een flink eind lopen, maar de wolf had het er voor over. De app leidde hem naar een groot kantoorgebouw midden in de stad. Een groot knipperend logo met de woorden ‘Security for All’ probeerde de aandacht van de voorbijgangers te trekken. De wolf ging naar binnen en liep naar de balie. Een vriendelijke receptioniste stond hem te woord.

‘Goedemiddag, wat kan ik voor u doen?’

‘Ik zoek een security consultant’, antwoordde de wolf.

‘Junior, Medior of Senior?’

‘Doe maar een Senior.’

‘Prima, een ogenblikje alstublieft. Gaat u zitten. Er komt zo iemand bij u. Koffie of thee kunt u uit de automaat halen.’

De wolf pakte een bekertje koffie en ging zitten. Na een kwartier gewacht te hebben, liep hij weer naar de balie. De receptioniste glimlachte vriendelijk naar hem.

‘Het duur niet lang meer hoor. Hij komt er zo aan. Senior consultants zijn schaars. En iedereen wil altijd de beste.’

De wolf knikte begrijpend en ging weer zitten. Een groot konijn stapte uit de lift en liep met uitgestrekte hand op hem af.

‘Goedemiddag! Loopt u maar met mij mee. We nemen de lift. Mijn kantoor bevindt zich op de bovenste etage. Prachtig uitzicht, maar nogal veel trappen.’

‘Als u het niet erg vindt, loop ik liever’, zei de wolf. Ik heb claustrofobie. Bovendien is lopen veel beter voor je gezondheid.’

‘Dan gaan we lopen’, zei het konijn. ‘Maar met de lift zijn we sneller, u begrijpt dat ik de tijd dat we aan het traplopen zijn moet factureren. Weet u wat, ik vraag even of er beneden een spreekkamer vrij is.’

Het konijn liep naar de balie, sprak met de receptioniste en kwam vrolijk kijkend terug.

‘Geregeld! Ik zie dat u al koffie heeft, ik nog niet. Momentje hoor.’

Nadat het konijn zijn koffie had gepakt, liepen ze samen naar de spreekkamer. Het konijn gebaarde naar een stoel en nam zelf plaats achter het bureau.

‘Vertelt u eens, wat kan ik voor u doen?’

‘Ik wil graag dat u de code kraakt van dit huis.’

De wolf pakte zijn foon en liet het huis van de zeven konijntjes zien.

‘Bent u uw code verloren?’, vroeg het konijn.

‘Nee’, antwoordde de wolf. ‘Er wonen zeven bijzonder smakelijk konijntjes en die wil ik opeten.’

‘WAT!’, brulde het konijn. ‘En u denkt dat ik u daarbij ga helpen? Ik ben security consultant. SECURITY. Weet u wat dat woord betekent?’

De wolf knikte.

‘Dan begrijpt u zeker ook wel waarom ik u niet ga helpen!’

Het konijn stond op en wilde naar de deur lopen, maar de wolf sprong overeind en hield hem tegen.

‘Jij gaat mij wél helpen. Anders eet ik je op!’

Geschrokken ging het konijn weer zitten. Hij nam een slokje koffie en dacht na.

‘U moet op yURtube kijken. Daar staan instructievideo’s voor mensen die de toegangscode van hun huis zijn kwijtgeraakt. Als ik het voor u doe, gaat het erg lang duren. U krijgt dan een hele hoge rekening én het duurt een flinke tijd voordat u de konijntjes kunt eten. Dit consult is gratis, maar ik moet nu weg. Drink rustig uw koffie op. U vindt uw weg naar buiten wel hè. Goedemiddag!’

Het konijn stond op en liep de spreekkamer uit. Dit keer hield de wolf hem niet tegen. Hij dronk zijn koffie op en liep naar buiten.

‘yURtube’, mompelde hij. ‘Dat ik daar zelf niet aan heb gedacht. Nog schappelijk dat hij er niets voor gerekend heeft.’

Hij ging naar huis en deed zijn computer aan. Na een uurtje wist hij genoeg.

‘Zo mijn lekkere hapjes’, grinnikte hij. ‘Ik kom er aan!’

‘De elektriciteit is uitgevallen.’ Boos stond het oudste konijntje op. Hij pakte zijn foon en keek op Kwetter. ‘Wat raar’, zei hij het lijkt wel of we de enige zijn die er last van hebben. ‘Ik stuur mama even een berichtje om te zeggen dat we in orde zijn.’

‘Niet zo snel ventje’, brulde de wolf. Hij sprong te voorschijn en één voor één verslond hij alle konijntjes. Behalve de jongste. Het jongste konijntje had zich verstopt en de wolf was de tel kwijtgeraakt. Waggelend liep hij naar de bank en plofte neer. Hij liet een grote boer, ging liggen en viel in slaap. Het jongste konijntje kroop uit zijn schuilplaats en ging naar buiten. Gelukkig liep net de wijkagent langs en hij rende naar hem toe.

‘Help, help!’, riep hij. ‘Er zit een grote boze wolf bij mij thuis en hij heeft al mijn broertjes en zusjes opgegeten!’

De agent keek hem geërgerd aan. ‘Dat is geen leuk grapje jongeman. Agent zijn is een serieuze baan. Ik heb geen tijd voor grapjes.’ Hij keek nog eens boos naar het konijntje en liep door.

‘Maar het is geen grapje’, riep het konijntje hem na. ‘Was mama er maar, haar zou je wel geloven!’

Snikkend rende hij weg. Blind van de tranen botste hij tegen iemand aan.

‘Wat doe jij buiten?’, vroeg een bekende stem.

‘Mama!’, riep het konijntje uit. ‘De grote boze wolf heeft iedereen opgegeten en nu ligt hij bij ons op de bank te slapen.’

‘Wat!’, riep moeder konijn uit. ‘Waarom heb je de wijkagent niet gewaarschuwd?’

‘Dat heb ik gedaan, maar hij wilde niet naar me luisteren.’

Boos rende moeder konijn achter de agent aan. ‘Agent’, riep ze. ‘De grote boze wolf heeft mijn kinderen opgegeten.’

‘Mevrouwtje’, zei de agent ongeduldig. ‘U bent geen goed voorbeeld voor uw zoontje. U weet toch dat wolven geen konijnen meer eten. Sinds ze een bedreigde diersoort zijn, mogen ze dat niet meer.’

‘Maar deze heeft het toch gedaan’, hilde het kleine konijntje. ‘Ik was er bij maar ik kon mij verstoppen.’

De agent zuchtte. ‘Ok, ik loop wel even mee. Maar het kan beter geen grap zijn.’

Het huis van de konijntjes was niet ver weg en toen ze aankwamen hoorden ze een luid gesnurk.

‘Is dat uw man?’

‘Nee, mijn man is zeeman op de grote vaart en hij komt volgende maand pas thuis. Hij kan het niet zijn.’

De agent keek bedenkelijk. ‘Misschien is hij eerder teruggekomen’, zei hij hoopvol.

Moeder konijn keek hem boos aan. ‘Dan had ik het wel geweten! Ik ben bang dat het de grote boze wolf is.’

Voorzichtig gingen ze naar binnen en ja hoor. Daar lag de grote boze wolf. Hij lag op zijn rug en snurkte zo hard dat de ramen trilden. Moeder konijn gaf een gil.

‘Er beweegt iets in zijn buik! Mijn kinderen! Doe iets!’, riep ze tegen de agent.

De agent pakte zijn telefoon en begonnen te typen.

‘Dit is geen moment om te gaan texten, idioot!’ riep moeder konijn. ‘Schiet hem dood en snijd zijn buik open.’

De agent keek haar begripvol aan.

‘Dat zou ik wel willen mevrouwtje, maar hij behoort tot een bedreigde diersoort. Ik heb zojuist om een ambulance gevraagd. Hij wordt meegenomen en dan maken ze in het ziekenhuis zijn buik open.’

De ambulance kwam met gillende sirene aanrijden. De wolf werd wakker en wilde opstaan, maar zijn buik was zo zwaar, dat hij weer op de bank plofte. Hij kreunde.

‘Teveel gegeten’, bracht hij met moeite uit.

Moeder konijn werd woest. ‘Ik doe je wat aan’, brulde ze.

‘Nee hoor, want ik ben een bedreigde diersoort’, grijnsde hij. ‘Dat kan de agent die naast je staat bevestigen, toch?’

De agent knikte. ‘Je hebt gelijk, maar dat betekent niet dat we de konijntjes in je buik laten zitten. Ze leven nog, want we zien ze bewegen.’

Twee verplegers kwamen binnen met een brancard. Ze tilden de wolf er met moeite op en droegen hem naar de ambulance.

‘Ik breng u wel even naar het ziekenhuis’, zei de agent tegen moeder konijn. ‘De kleine jongen mag ook mee.’

De operatie verliep voorspoedig en binnen niet al te lange tijd waren alle konijntjes weer bevrijdt. Ze werden eerst nog even gecontroleerd en toen mochten ze naar hun dolgelukkige moeder en broertje.

Die avond vertelden ze alles in geuren en kleuren aan hun vader. Om te vieren dat ze weer veilig thuis waren, aten ze worteltjesfriet. En de wolf? Die werd opgesloten in de gevangenis en toen hij vrij kwam heeft hij nooit meer konijn gegeten.

Snuf en Snuitje

Er waren eens twee konijntjes. Snuf en Snuitje. Hun vader was houthakker en samen leefden ze in een klein huisje in het bos. Op een dag kwam er een project ontwikkelaar langs. Hij bood de houthakker een heleboel geld voor het huisje. De houthakker, die zijn zware beroep en zijn lage inkomen meer dan zat was, bedacht zich geen moment. Hij kocht een mooi woon/werk pand aan de rand van een industrieterrein en begon een webwinkel.

Snuf en Snuitje vonden het verschrikkelijk om te verhuizen. Ze woonden sinds hun geboorte in het bos en het huisje zat vol met herinneringen aan hun overleden moeder. Gelukkig wenden ze vrij snel aan hun nieuwe omgeving. Ze gingen graag naar school en de voormalige houthakker, die nu eindelijk genoeg geld had, verwende zijn kinderen wanneer de mogelijkheid zich maar voordeed.

Ze leefden een gelukkig leven. Ze hielden van elkaar, de webwinkel liep prima, het huis was comfortabel en ze hadden geld genoeg. Toch ontbrak er iets aan het leven van de welvarende webwinkelier. Zijn vrouw was al geruime tijd overleden en hoewel niemand haar kon vervangen, had hij genoeg van de eenzame avonden. Op een dag trok hij de stoute schoenen aan en plaatste hij een advertentie op Find Ur Love. Hij was een mooi konijn met heel veel geld en het duurde dan ook niet lang voordat de reacties binnenstroomden.

Er was één foto bij waar hij zijn ogen niet van af kon houden. Wat was ze mooi! En niet alleen mooi, ze was nog slim ook! Ze was de eigenaresse van een grote mode winkel, waar ze zelf de kleding voor ontwierp.

Met trillende vingers typte hij een tekstje en tot zijn grote verbazing kreeg hij meteen een berichtje terug. De volgende dag zaten ze tegenover

elkaar in het meest romantische restaurant van Ur City. Het klikte meteen en een maand later besloten ze Snuf en Snuitje in te lichten. Die waren op zijn zachts gezegd niet blij. Ze mochten hun nieuwe stiefmoeder helemaal niet.

‘Als je maar niet denkt, dat we mama tegen haar gaan zeggen’, zei Snuf boos. ‘En niemand neemt mama’s plek in’, zei Snuitje grimmig.

De beeldschone vriendin van hun vader glimlachte innemend. ‘Ik wil de plek van jullie moeder helemaal niet innemen en jullie mogen mij gewoon Lola noemen, toch Max?’

Hun vader knikte. ‘Ja, jullie noemen haar gewoon Lola en behalve dat Lola hier komt wonen, verandert er niets hoor. Jullie blijven altijd mijn Snuf en Snuitje.’

Lola keek Max liefdevol aan. ‘Ik zal je kinderen zo snel mogelijk moeten dumpen, mannetje’, dacht ze. ‘Wat een etterbakjes. Ze hebben veel te veel invloed op je. Ze moeten weg.’

Lola was helemaal geen eigenaresse van een modewinkel. Ze was wél kleding ontwerpster geweest, maar op een dag was haar inspiratie verdwenen. Hoe ze haar best ook deed, de ideeën kwamen niet meer en ze werd ontslagen. Na heel veel moeite had ze een baan als verkoopster kunnen vinden. Dat betaalde lang zo goed niet als haar vorige baan en Lola had een dure levensstijl. De advertentie van Max op Find Ur Love paste precies in haar straatje. Alleen die kinderen... Peinzend staaarde ze voor zich uit en toen glimlachte ze. ‘Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht!’, zei ze zachtjes. Ze stond op en liep naar Max.

‘Wat een ontzettend leuk idee van je Lola.’ De niets vermoedende webwinkelier keek zijn vriendin liefdevol aan. ‘Ik kan voorlopig niet weg, ik heb het te druk, maar de kinderen hebben volgende week vakantie en ik weet zeker dat ze graag met je meegaan.’

Lola lachte lief. ‘Fijn dat je het zo’n goed idee vind, Lieverd. Zodra ze thuis zijn zal ik het ze vertellen.’

De voordeur sloeg dicht en in de gang klonk het geluid van twee op de grond ploffende rugzakken. Lola stond op en liep naar ze toe. ‘Hallo kinderen’, zei ze vriendelijk. ‘Hoe ging het op school vandaag?’

Snuf en Snuitje keken haar verbaasd aan. Lola woonde inmiddels een tijdje bij ze in, maar ze had nog nooit gevraagd hoe het op school ging.

‘Waarom wil je dat weten?’, vroeg Snuf.

‘Je hebt toch geen vervelend klusje voor ons hè?’, vroeg Snuitje.

Lola lachte vriendelijk. ‘Nee hoor, hang je jas maar op en loop met me mee. Je vader en ik hebben een leuke verrassing voor jullie. Onder de thee vertel ik wat het is.’

Nieuwsgierig liepen Snuf en Snuitje achter Lola aan. Eigenlijk wilden ze geen thee drinken met Lola, maar ze wilden wél weten wat de verrassing was. Bovendien was het ook een verrassing van hun vader en hoewel ze Lola niet mochten, wilden ze hem niet teleurstellen. Beleefd keken ze toe hoe Lola hun thee inschonk en ze bedankten haar netjes.

‘Jullie hebben volgende week vakantie hè?’

Snuf en Snuitje knikte.

‘Jullie vader heeft het te druk, maar ik heb vrij genomen om met jullie naar Isnietland te gaan.’

Verrast keken ze haar aan. Lola was toch zo slecht nog niet. Voor het eerst begonnen ze Lola een beetje aardig te vinden. Isnietland! Een prachtig pretpark met de beste rollercoasters van heel Ur!

‘Hoe lang gaan we?’, vroeg Snuf.

‘Drie dagen. We gaan maandag weg en we komen woensdag weer terug’, antwoordde Lola. ‘Hebben jullie genoeg kleding voor het tripje? Of moeten we even shoppen?’

‘We hebben genoeg kleding’, antwoordde Snuitje. Hoewel ze Lola zojuist een stukje aardiger was gaan vinden, had ze nog geen zin om uitgebreid met haar te gaan winkelen.

Lola glimlachte vriendelijk. ‘Prima hoor. Ga maar fijn huiswerk maken. Ik moet nog wat dingen regelen.’

Met Isnietland in het vooruitzicht was de sfeer in huis bijna net zo goed als vroeger. De ijzige stiltes aan tafel waren verleden tijd en er werd zo nu en dan zelfs gelachen.

Eindelijk was het zover. Nadat Snuf en Snuitje hun vader hadden geknuffeld en Lola en Max uitgebreid afscheid hadden genomen, stapten ze in de Solar Bus. De rit naar het pretpark ging een halve dag duren, maar hun vader had een flinke internetbundel voor ze gekocht en ze vermaakten zich prima. Jaloers keek Lola naar de prachtige foons van de kinderen. Ze haalde haar schouders op. Ze was bijna jarig en als ze Max lief aankeek, kreeg ze er vast ook één. Ze pakte haar eigen apparaat en startte de Isnietland app. Het prachtige landschap ging aan haar voorbij, maar ze zag het niet. Ze staarde naar het kleine schermpje van haar foon en bleef maar scrollen door de plattegrond. Waarom was dat pretpark zo veilig! Mopperend sloot ze de app af.

‘Wat is er Lola?’, vroeg Snuitje.

‘Er is een hele leuke attractie gesloten’, zei Lola boos.

‘Welke attractie?’

‘De “hoe laat ik twee kinderen achter attractie”, dacht Lola, maar ze antwoordde: ‘Het reuzenrad.’

‘Wat jammer’, zei Snuitje. ‘Ach, gelukkig gaan we een paar dagen. Wie weet doet ie het morgen wél.’

Lola gniffelde. ‘Dat zou geweldig zijn kind. Wat ben je lekker optimistisch, daar houd ik wel van.’

Ze haalde een zakflacon uit haar tas en nam een flinke slok.

‘Wat drink je?’

‘Een middeltje tegen reisziekte.’ Ze nam nog een flinke slok en stopte de flacon met worteltjeswodka weer in haar tas.

Na een paar uurtjes rijden, kwamen ze aan bij het hotel. Lola had twee kamers gereserveerd. Eén voor haarzelf en één voor Snuf en Snuitje. Ze waren prachtig, maar Snuf en Snuitje hadden nauwelijks oog voor de luxe hotelkamers. Ze wilden naar het pretpark! Bij het inchecken hadden ze een

armband gekregen, die als toegangsbewijs diende en ze popelden om het ding te gebruiken. Ze klopten op Lola's deur, maar Lola gaf geen antwoord.

'Hoe kan dat nou?', vroeg Snuf. Snuitje haalde haar schouders op. Misschien is ze even naar het toilet. Ik stuur haar wel een appje.'

'Ga alvast maar naar het park', appte Lola terug. 'Ik zie jullie om vier uur bij het meetingpoint.'

Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen. Ze haasten zich het hotel uit en gingen verheugd op weg naar het park. Lola zat in de lobby met een drankje en zag de kinderen het hotel uit rennen. Ze lachte vals, pakte haar foon en toetste een nummer in.

'Kijk nou!', zei Snuitje verbaasd. 'Het reuzenrad doet het gewoon!'

Snuf keek haar verbaasd aan. 'Waarom verbaast je dat?', vroeg hij.

'Lola zei dat hij stuk was.'

'Misschien is hij net gemaakt.'

'Zo snel gaat dat toch niet?'

'Ach, wat kan ons het schelen, hij doet het in ieder geval. Zullen we er in gaan? Ik vind het leuk om het park van bovenaf te bekijken. Dan kunnen we het hele park overzien.'

Samen gingen ze in de rij en niet veel later zaten ze te genieten van het uitzicht.

'Als we maar op tijd bij het meetingpoint kunnen zijn', schrok Snuitje. 'Straks komen we te laat.'

'Welnee, en anders appen we haar wel even', suste Snuf zijn zusje.

Hij had gelijk. Ze waren op tijd. Ze waren zelf iets eerder dan Lola.

'Wat heerlijk, zulke keurige kinderen', vleide Lola. 'Het is een genot om met jullie op pad te zijn. Zien jullie dat kasteel verderop? Daar kan je alleen in als je speciale kaarten hebt. Het is een hele speciale attractie.'

'Wat leuk!', juichte Snuitje.

'Wat is er dan zo speciaal aan?', vroeg Snuf.

'Dat is een verrassing, kom maar mee.'

Ze liepen achter Lola aan en even later stonden ze voor de poort. Lola pakte de grote klopper en bonsde er mee op het massieve hout. Een gebocheld oud konijn met een rafelig litteken, deed de poort open en stak zijn hand uit.

‘Eerst de kaartjes’, kraakte zijn oude stem. ‘Zonder kaartjes geen toegang.’

Snuitje huiverde. ‘Ik weet niet of ik nog wel durf’, zei ze zachtjes.

‘Natuurlijk wel!’, zei Lola. Haar zachte stem klonk kil en Snuitje durfde haar niet tegen te spreken.

Ze liepen achter het oude konijn aan en kwamen in een grote zaal. Er stonden nog meer konijnen te wachten en Snuitje voelde zich wat meer op haar gemak. Zo nu en dan ging de deur aan het einde van de zaal open en werd er een klein groepje door gelaten. Na een tijdje gewacht te hebben waren ze aan de beurt. Net toen ze verder wilden lopen ging Lola’s foon. Ze nam op en luisterde.

‘Oké dan, het is niet anders’, zei ze teleurgesteld. ‘Ik sta net voor een exclusieve attractie, maar dit gaat voor.’

Ze hing op en keek Snuf en Snuitje aan. ‘Er is iets op mijn werk. Ik kan niet mee. Gaan jullie maar. Ik zie jullie straks in het hotel.’

Ze zwaaide nog een keer en liep weg.

Verbaasd keken ze haar na.

‘Komt er nog wat van’, kraakte het oude konijn. ‘Er zijn nog meer konijnen die mee willen hoor.’

Ze snelden zich naar het attractiewagentje en gingen zitten. De deur viel achter ze dicht en het was helemaal donker. Langzaam kwam het wagentje in beweging. Snuitje was bang.

‘Ik zie niets’, fluisterde ze.

‘Zo meteen wel’, fluisterde Snuf terug. ‘Zo gaat het altijd. Als je niet wilt schrikken hou je gewoon de hele tijd je ogen dicht.’

‘En dan niks gezien hebben zeker! Nee hoor, ik kijk!’

‘Is het normaal dat het zo donker blijft?’, fluisterde Snuitje na een tijdje.

‘Nee, maar misschien doen ze dat wel expres, om het spannender te maken’, fluisterde Snuf terug.

‘Ik hoor de andere wagentjes ook niet meer. Daarnet hoorde ik in de verte nog iemand gillen, maar nu is het stil. Dat is toch raar? Vind je ook

niet? Geef eens antwoord Snuf. Snuf, als dit een grapje is vind ik het niet leuk. SNUF', schreeuwde ze.

'Iemand deed een hand over haar mond en trok haar uit het wagentje. Ze schopte en sloeg en probeerde zich los te trekken, maar het lukte niet. Het geluid van een open ploppend flesje echode in het donker. Een vieze lucht drong in haar neus en toen was ze buiten bewustzijn.

Ze werd wakker in een schaars verlichte ruimte. Haar hoofd deed zeer en ze probeerde zich te herinneren waar ze was. Haar ogen wenden aan het licht en tot haar grote opluchting zag ze dat Snuf naast haar lag.

'Snuf', fluisterde ze. Ze schudde aan zijn mouw. 'Snuf', fluisterde ze weer.

Snuf deed langzaam zijn ogen open. Hij kreunde. 'Au, mijn hoofd, au.'

'Ik zie dat jullie wakker zijn', kraakte een bekende stem. Het was het gebochelde konijn. 'Dat zal Woelf wel fijn vinden.'

'Woelf', zei Snuitje boos. Haar hoofd bonsde, maar haar boosheid won het van de pijn. 'Wie is Woelf? Dit is helemaal geen leuke attractie weet je dat. Het is een schande dat Lola er zoveel voor heeft betaald. Als ze dit van te voren had geweten, hadden we nooit in deze attractie gemogen!'

Er gleed een droevige trek over het gezicht van het konijn. 'Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn', zei hij zacht. Hij schoof een dienblad met twee dikke hamburgers en een grote portie friet door een luikje. 'Pak even aan. Het is lekker hoor. De Isnietland Special met friet. Wat willen jullie er bij drinken?'

'Doe maar Cola', zei Snuf en als het niet te veel moeite is, willen we er ook graag ketchup en mayo bij.'

'Komt voor elkaar', kraakte het konijn. 'Ik ben zo terug.'

'Dat is hartstikke slecht voor de lijn hoor', mopperde Snuitje. 'En het is helemaal niet gezond. Er zit niet eens sla bij!'

'Ach voor een keertje. Ik heb trek, jij niet?'

Snuitje knikte. Er sloeg een deur dicht. Het was het gebochelde konijn.

'Zo, eet maar lekker', zei hij. 'Zien jullie dat koord daar? Als jullie iets nodig hebben, kan je er aan trekken. Dan kom ik naar jullie toe.'

Zodra hij weg was begonnen ze te eten. Nu pas merkten ze wat een trek ze hadden. De grote hamburgers en de berg friet verdwenen moeiteloos in hun hongerige magen. Snuf stond op en trok aan het koord.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’, klonk de krakende stem.

‘Ik moet plassen’, zei Snuf. ‘En ik vind het genoeg geweest, ik wil naar het hotel.’

‘Dat zal niet gaan ben ik bang’, antwoordde de stem. ‘Het toilet vind je aan de rechterkant van jullie cel. Daar is ook een kleine badkamer. Aan de linkerkant van de cel staat een bed. Ik stel voor dat jullie even gaan slapen. Woelf komt vannacht en dan horen jullie hoe het verder gaat. Willen jullie nog een ijsje?’

‘Doe maar’, zei Snuf boos. ‘Behalve eten hebben we hier niets te doen. Wat een saaie bedoening. Als we hier uitkomen ga ik eens flink klagen over deze attractie.’

‘Tegen de tijd dat je hier uit komt, klaag je niet meer’, zei het konijn somber. ‘Ik kom er zo aan met jullie ijsjes.’

‘Wat bedoelde hij daarmee, het klonk eng’, zei Snuitje geschrokken.

‘Geen idee, maar als papa dit hoort zijn ze nog niet jarig!’, zei Snuf boos.

Na hun ijsje waren ze op het bed gaan liggen. Gelukkig was het een comfortabel bed en dat hadden ze nodig, want ze moesten stevig uitbuiken.

‘Ik kan geen pap meer zeggen’, zei Snuf.

‘Ik ook niet. Hoe is het met je hoofd? Mijn hoofdpijn is over.’

‘Mijne ook. Jammer dat we geen bereik hebben, dan konden we Lola en papa waarschuwen.’ Hij stond op en begon te ijsberen. ‘Zou dit nu allemaal onderdeel van die speciale attractie zijn?’, vroeg Snuf zich af. ‘Het gaat wel heel erg ver hoor.’

‘Het wordt verkocht als speciale attractie’, antwoordde Snuitje. ‘En Isnietland is heel erg populair, daar verdwijnt je toch niet zomaar? Ik denk dat we vannacht wakker worden gemaakt door die Woelf en dan brengt hij ons vast naar het hotel.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt’, zei Snuf. ‘Laten we maar gaan slapen.’

In haar hotelkamer trok Lola een fles bubbeltjeswater open. Ze grijnde van oor tot oor. Wat had ze dat mooi geregeld! De kinderen zouden nooit meer thuis komen... Over een paar uur ging ze Max maar eens bellen. Wat een verdriet zou hij hebben.. Ze zou de komende tijd haar handen vol hebben met het troosten van haar nieuwe vriend.

Lola schonk het laatste bodempje bubbeltjeswater in haar glas, goot het in één keer naar binnen en belde Max. 'Hallo Max, ik heb niet zulk goed nieuws. Het park is gesloten, maar de kinderen zijn nog niet thuis.'

'WAT', klonk het aan de andere kant van de lijn. 'HOE KAN DAT?'

'Ik heb geen idee', antwoordde Lola kalm. 'Ik had kaarten voor ze gekocht voor een speciale attractie en net toen we aan de beurt waren, werd ik gebeld door mijn bedrijf. Ze hadden me met spoed nodig en ik wilde Snuf en Snuitje niet teleurstellen, dus heb ik ze daar gelaten. Dat is de laatste keer dat ik ze heb gezien. Ik had verwacht dat ze naar het hotel zouden komen na sluitingstijd, maar ze zijn er nog steeds niet. Wat zullen we doen? Zal ik de politie bellen of wachten we het nog even af?'

'IK BEL DE POLITIE ZELF', brulde Max. 'Het is niets voor mijn kinderen om niet op te komen dagen. Daar zijn ze veel te goed voor opgevoed.'

Hij verbrak de verbinding.

'Oeps', zei Lola. 'Die is boos. Ach, ik stuur hem zo wel een berichtje.'

Max was verschrikkelijk ongerust. Met trillende vingers toetste hij het alarmnummer in.

'Wat kan ik voor u doen?', vroeg een vriendelijke stem aan de andere kant van de lijn. Max deed zijn verhaal. 'Normaal gesproken ondernemen we pas actie als een persoon 24 uur vermist is,' zei de vriendelijke stem. 'Maar twee vermiste kinderen in Isnietland is een serieuze zaak. Agent Graver is op het ogenblik het dichtst in de buurt. Zij krijgt de zaak toegewezen. Mocht u vragen hebben, dan kunt u haar bereiken op het navolgende nummer. Max noteerde het nummer en stapte in zijn auto.

'Ok, Zoekel, bel Lola', zei hij. Zoekel belde Lola en Max bracht Lola op de hoogte. Lola was inmiddels aan haar tweede fles bubbeltjeswater begonnen. Ze was een beetje aangeschoten.

‘Fijn dat je komt Maxi, ik hhheb je gemmmist.’

Max was niet in de stemming om zijn aangeschoten vriendin aan te horen. Hij was boos. Het leek wel of het haar niets kon schelen, dat de kinderen vermist werden. Hij hing op en liet Zoekel het nummer van agent Graver bellen.

‘Met Lynsie Graver.’

Max viel even stil. ‘U bent een vrouw’, zei hij.

‘Inderdaad’, zei de agente. ‘Heeft u daar problemen mee?’

‘Nee hoor, het viel mij alleen op. Mijn kinderen zijn verdwenen en ik maak mij grote zorgen. Normaal gesproken had ik het alleen maar gedacht, maar nu ben ik nerveus en het floepte het er zo maar uit.’

De agente lachte. ‘Het is in orde hoor’, zei ze vriendelijk. ‘Hoe laat denkt u dat u bij het park kunt zijn?’

‘Over een uurtje’, antwoordde Max.

‘Prima, ik ga alvast op onderzoek uit. Hoe heet uw vriendin en waar logeert ze?’

‘Ze heet Lola Volante en ze logeert in “De Lachende Draak”.’

‘Oh, dat ken ik wel’, zei agent Graver. ‘Ik ga aan de slag. Tot straks!’

Ze hing op en Max drukte het gaspedaal nog wat dieper in.

Agent Graver liep naar de receptie van het hotel. ‘Ik kom voor mevrouw Volante’, zei ze.

‘Mevrouw Volante wil niet gestoord worden’, zei de receptionist.

Lynsie pakte haar badge en hield het voor zijn neus.

‘Ze heeft Kamer 214, wilt u een sleutel mee?’

Lynsie schudde haar hoofd.

‘U gaat de deur toch niet intrappen, als ze niet opendoet hè?’

‘Nee, dit keer niet. Wat is het kamernummer van de kinderen?’

‘216, maar ik weet niet of ze er zijn.’

Lynsie bedankte de receptionist en stapte in de lift. Ze bonsde op de deur van kamer 214. Er werd niet open gedaan. Tegen beter weten in bonsde ze

op de deur van kamer 216. Ook nu werd er niet open gedaan. Ze had een slecht gevoel over deze zaak. De naam Lola Volante kwam haar bekend voor. Ze had die naam al eens eerder gehoord, maar ze wist niet meer in welk verband. Ze besloot naar het bureau te gaan. Ze had nog een half uurtje en in die tijd kon ze de computer archieven nog snel even doorspitten.

Lola hoorde het gebons op de deur wel, maar ze had geen zin om open te doen. Ze lag na te denken in een warm schuimbad.

‘Misschien is het toch niet zo’n goed idee geweest om de kinderen te laten verdwijnen’, dacht ze. ‘Stel dat Max mij de schuld van de verdwijning geeft, dan is het binnen niet al te lange tijd uit tussen ons en dan kan ik mijn luxe leventje vergeten. Als ik de kinderen red, ben ik een heldin en zal hij mij heel erg dankbaar zijn...’

Ze pakte haar telefoon en belde het nummer dat ze die dag al eerder had gebeld. Er werd niet opgenomen.

‘Hopelijk ben ik niet te laat’, dacht ze. Ze haastte zich uit bad. ‘Als ik ze wil redden moet Ik opschieten.’ Vijf minuten later zag de receptionist Lola het hotel uitrennen. Hij pakte zijn telefoon en stuurde een berichtje naar Lysie Graver.

‘Snuf! Snùùùùùf!’

Snuf deed slaperig zijn ogen open en deed ze meteen weer dicht. Hij draaide zich om en sliep verder, maar Snuitje schudde hem weer wakker.

‘Snuf, niet slapen! Er komt iemand aan!’

Snuf spitste zijn oren. Snuitje had gelijk! Snel sprong hij het bed uit en wenkte zijn zusje. Ze waren nog maar nauwelijks opgestaan toen het licht aanfloep. Snuitje schreeuwde van de schrik en Snuf verstarde. Voor de tralies van hun cel stond een enorme wolf. De wolf grijsde en brulde:

‘KNIBBEL KNABBEL KNIETJE, WIE LUST ER HIER EEN FRIETJE???’

Hij schaterde het uit en de walm van zijn vieze adem golfde door hun cel.

Snuf en Snuitje kropen tegen elkaar aan.

‘Wie ben je en wat kom je doen?’, vroeg Snuf dapper.

‘Ik ben Woelf, eigenaar van Isnietland en ik ben dol op konijnenvlees. Helaas mag je op Ur geen konijnen eten en op mijn eigen planeet is het ook verboden. Maar een enkele keer lukt het me om aan smakelijk konijnenvlees te komen. Zoals nu.’

‘Ik vind dat de speciale attractie lang genoeg geduurd heeft’, zei Snuf met trillende stem. ‘Zou u ons naar het hotel willen brengen? Dan praten we nergens meer over. Ik beloof u dat we niet zullen klagen.’

Woelf bulderde van het lachen en ook deze keer ging zijn lachbui gepaard met een enorme stinkwalm.

‘Je bent zo grappig, dat ik je bijna niet meer eten wil. Misschien amuseer ik me eerst nog een beetje met jullie, dan kunnen jullie ook wat dikker worden. Jullie zijn wat aan de magere kant. De komende dagen krijgen jullie flink veel te eten. Morgen kom ik weer kijken. Slaap lekker mijn malse konijnenboutjes.’

Woelf liep weg en het licht floepte uit.

‘We moeten ontsnappen Snuitje’, fluisterde Snuf. ‘Zo langzamerhand begin ik te geloven, dat het helemaal geen speciale attractie is. Woelf is echt

van plan om ons op te eten. Denk je dat Lola hier meer van weet? Misschien wil ze papa wel helemaal voor zichzelf hebben en wil ze van ons af. Het is toch vreemd dat ze net werd weggeroepen, voordat we de attractie in gingen?’

‘Ik ben bang dat je gelijk hebt,’ zei Snuitje. ‘Maar hoe komen we hier weg?’

‘We zouden een gat onder de tralies kunnen graven.’

‘Hoe? We krijgen geen bestek bij het eten en met zo’n plastic ijslepeltje kan je niet graven.’

‘Misschien passen we door de opening van het luikje waar ons eten door naar binnen wordt geschoven.’

‘Nee, dat is veel te smal en we worden vetgemest met Isnietland Specials. De komende dagen worden we alleen maar dikker.’

‘Dan laten we het eten toch gewoon staan!’

‘Woelf heeft ons nog niet opgegeten, omdat hij ons vet wil mesten. Als we dunner worden, eet hij ons meteen op.’

Somber gingen ze op het bed zitten. Ze moesten ontsnappen, maar ze hadden geen idee hoe.

Lola stond bij de ingang van het pretpark. Ze probeerde het nummer nog een keer, maar er werd nog steeds niet opgenomen. Er brandde licht in een huisje naast de ingang van het park. Hoopvol liep ze er naar toe en klopte op de deur.

‘We zijn gesloten’, klonk het uit de intercom.

Lola klopte nog een keer. De deur werd opengedaan door een gebocheld konijn.

‘We zijn gesloten’, schreeuwde hij met zijn krakende stem.

Lola knikte begrijpend. ‘Ik kom niet voor het pretpark. Ik wil Woelf spreken. Ik wil de kinderen terug. Hier is de enveloppe met geld. Ik zie van de deal af.’

Het gebochelde konijn begon hard te lachen. ‘Grappenmaakster’, kraakte hij. ‘Denk je nu echt dat Woelf zijn konijnenboutjes ruilt voor een enveloppe. Hij is hartstikke rijk. Geld interesseert hem niet. Je wilde toch

van de kinderen af? Wel dat is je gelukt! En ga nu weg, voordat ik de politie bel.'

Lola keek hem verbaasd aan. 'Als er hier iemand de politie belt, dan ben ik het wel hoor en niet jij.'

'Jij gaat de politie niet bellen, dametje', kraakte het gebochelde konijn. 'Want er is niemand die jou geloofd. Woelf heeft je nagetrokken voordat hij met je in zee ging.'

Lola's mooie neusje trilde. 'We maken allemaal wel eens fouten. Ik heb mijn straf uitgezeten en ik heb mijn leven gebeterd.'

'O ja', kraakte het konijn. 'Ruil je daarom de kinderen van je vriend in voor een paar centen.'

Lola draaide om en liep weg.

'Ja loop maar weg!', schreeuwde het gebochelde konijn haar na. 'En als je verstandig bent, kom je nooit meer terug!' Hij gooide de deur van het huisje dicht.

Lola zei niets. In de verte zag ze de koplampen van een auto en ze ging aan de kant.

'Lola!'

'Max! Wat een toestand hè! Ik voel me zo schuldig.'

Ze begon te huilen en Max die heel erg boos op haar was geweest, voelde zijn boosheid wegzakken.

'Rustig maar Lola, we weten niet wat er aan de hand is. De politie is gewaarschuwd. Ze kunnen ieder moment komen en dan wordt het park doorzocht. Vertel ze wat er is gebeurd. Ieder stukje informatie kan helpen. Hier heb je een zakdoek.'

Lola droogde haar tranen en vleide zich tegen hem aan.

'Dank je Max', zei ze. 'Ik ben blij dat je er bent.'

Lynsie was onderweg naar het pretpark. Ze had om assistentie gevraagd. Het pretpark was groot en het was onmogelijk om het onderzoek in haar eentje te doen. Nadat ze terug was gegaan naar het bureau had ze in het computer archief naar Lola gezocht en ze had gelijk gehad. Lola was inderdaad een bekende van de politie. Een paar jaar geleden, had ze

geprobeerd Grijssnuitje, de dochter van een rijk echtpaar, te laten verdwijnen. Ze was vrijgelaten wegens goed gedrag en had in de gevangenis een cursus modeontwerpen gevolgd. Na haar vrijlating had ze een tijdje als modeontwerpster gewerkt, maar een paar maanden geleden was ze ontslagen en nu werkte ze als verkoopster bij de Preimarkt. Het was op zijn zachtst gezegd raar, dat er in haar bijzijn twee kinderen waren verdwenen. Kinderen van een rijke vader...

‘Daar heb je de agente’, wees Max. Lola keek en huiverde. Ze hoopte maar dat de agente niets van haar verleden wist. Anders zag het er niet best voor haar uit.

‘Hallo Max, hallo Lola’, zei Lysie vriendelijk. ‘We gaan zo het park in. Even wachten op mijn collega’s. Gaat het een beetje met jullie? We vinden ze wel hoor. Het gebeurt wel vaker dat kinderen per ongeluk achterblijven in een park. Eerst lijkt het ze spannend, maar als het donker wordt en ze kunnen er niet meer uit, worden ze toch een beetje bang.’

Ze glimlachte nog eens vriendelijk. ‘Er brandt licht in dat huisje, ik stel voor dat we daar eerst eens gaan kijken.’

Ze ging voorop en Max en Lola liepen achter haar aan. Ze belde aan en er werd opengedaan door een vriendelijke oude dame.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’, vroeg ze. Lysie vertelde in het kort wat er aan de hand was.

‘Wat vervelend allemaal’, zei het oude dametje meelevend. ‘Ik ben bang dat ik niets aan de situatie kan veranderen, maar jullie mogen binnenkomen hoor. Ik maak wel even worteltjesthee.’

Ze bedankten het oude dametje en gingen naar binnen. In het huisje stond een grote bank, waar ze makkelijk met z’n allen op konden zitten.

‘Zeg Lola’, vroeg Lysie. ‘Wanneer heb je de kinderen voor het laatst gezien?’

‘Ik had tickets voor ons gekocht voor een bijzondere attractie. Het kasteel. We waren net aan de beurt toen ik gebeld werd door mijn werk. Ze hadden me met spoed nodig, dus ik kon niet mee. Oh Max, als ik dit van tevoren had geweten....’

Ze begon hartverscheurend te huilen. Max nam haar troostend in zijn armen. Het oude dametje kwam binnen met een dienblad vol theebekers.

‘Drink maar lekker op’, zei ze vriendelijk. ‘Niets helpt beter tegen tranen dan een bakkie troost.’

Lynsie wilde net een slokje thee nemen, toen ze een berichtje kreeg. ‘Mijn collega’s zijn er, ik moet ze bijpraten. Drink rustig jullie thee op, want het kan even duren. Tot zo!’

Ze liep naar buiten en sloot de deur. Nadat ze haar collega’s had gesproken, liep ze terug naar het huisje. De lichten waren uit... Vreemd... Ze belde aan en wachtte. Ze belde nog eens aan. Ze bonsde op de deur. Waarom werd er niet opengedaan? Ze liep om het huisje heen en probeerde naar binnen te kijken, maar de ramen aan de achterkant van het huisje waren geblindeerd. Snel bracht ze haar collega’s op de hoogte.

‘Ik ga naar binnen, als ik mij over tien minuten niet heb gemeld, kom me dan zoeken.’

Lynsie forceerde de deur en deed het licht aan. Ze liep naar de kamer waar ze tien minuten geleden nog met elkaar aan de thee hadden gezeten. De kamer was leeg.... Geen beker thee meer te bekennen. Ze liep naar de keuken en voelde aan de waterketel. De ketel was nog een beetje warm en op de aanrecht stond een pakje thee. Lynsie stopte de thee in haar tas. Ze doorzocht alle kamers zorgvuldig, maar ze vond niets. Geen geheime doorgangen, geen aanwijzingen, helemaal niets. Gefrustreerd liep ze naar buiten. ‘Dit kan helemaal niet’, mompelde ze. ‘Waar zijn ze gebleven?’

Het oude vrouwtje had de opdracht gekregen, het gezelschap te laten verdwijnen. Ze had thee gezet met een sterk slaapmiddel en daarna zou ze gebruik maken van de bank. De bank was onderdeel van een slimme draai constructie. Als je op de derde tegel links in de schouw drukte, verdween de bank en dan kwam er een identieke bank voor in de plaats. Het oude

vrouwtje was bezorgd. Woelf zou wel boos zijn. Hij had ze allemaal willen laten verdwijnen en nu liep de agente nog rond. Ze drukte op de tegel. De banken verwisselden van plaats. Ze controleerde of de naden van de vloer goed gesloten waren en sloop de achterdeur uit.

‘Er komt iemand aan’, fluisterde Snuf.

‘Als het Woelf maar niet is.’ fluisterde Snuitje angstig.

Het licht floepte aan en de deur ging open. Het was het gebochelde konijn. Hij had een kruiwagen bij zich en op die kruiwagen lag hun vader! Geschrokken keken ze naar zijn roerloze lichaam. Het konijn maakte de deur van hun cel open en rolde Max naar binnen.

‘Geen fratsen’, kraakte hij. ‘Ik moet nog iemand halen en ik laat de deur even openstaan. Als jullie proberen te ontsnappen, waarschuw ik Woelf en dan eet hij jullie op! Hij ging de cel uit en nam de kruiwagen mee. De ogen van Snuf en Snuitje rolden zowat uit hun hoofd, toen ze Lola zagen. Ze lag op de kruiwagen en ook Lola bewoog niet.

‘Wat heb je met ze gedaan?’, vroeg Snuf boos.

‘Geen zorgen’, kraakte het konijn. ‘Ze hebben een sterk slaapmiddel gehad. Ze komen zo weer bij. Willen jullie wat eten?’

‘Nee dank je, we hebben geen honger’, zei Snuitje. Ze keek het konijn boos aan.

Het konijn haalde zijn schouders op en verliet de cel. Tien minuten later kwam hij terug met een grote schaal pannenkoeken en vier bekers chocolademelk met slagroom.

‘Opdracht van Woelf’, zei hij verontschuldigend. ‘Eet het maar op. Probeer niet te vermageren, maar op gewicht te blijven. Zo rekken jullie tijd. Hij houdt van vette konijnen en zal proberen jullie zo dik mogelijk te maken, maar als jullie dunner worden eet hij jullie meteen op.’

Snuf en Snuitje keken hem verbaasd aan.

‘Waarom vertel je dit aan ons?’, wilde Snuitje weten.

Het konijn keek ze droevig aan en draaide zich om. Zonder nog iets te zeggen, ging hij weg.

Max werd als eerste wakker. Hij deed zijn ogen open en keek in de bezorgde gezichten van zijn kinderen. ‘Ik droom’, mompelde hij. Hij wilde zijn ogen weer dicht doen, maar Snuitje schudde zachtjes aan zijn schouder. ‘Je droomt niet papa, we zijn het echt’. Max deed zijn ogen open. Voorzichtig ging hij rechtop zitten. Zijn hoofd deed zeer, maar hij schonk er geen aandacht aan. ‘Wat ben ik blij om jullie weer te zien’, riep hij uit. ‘Ik ben zo ongerust geweest! Maar hoe zijn jullie hier terechtgekomen en waar zijn we?’

Snuf en Snuitje vertelden hun vader wat er was gebeurd.

‘We hebben geen idee waar we zijn, maar Woelf wil ons opeten. Het gebochelde konijn heeft ons aangeraden op gewicht te blijven. Zolang we niet afvallen of zwaarder worden, zal Woelf ons niet eten. Hij wil alleen vette konijnen.’

Lola kreunde.

‘Ik geloof dat Lola ook wakker wordt’, zei Max. ‘Laten we even bij haar kijken.’

Lynsie haastte zich naar het kasteel. Haar collega’s waren al een tijdje bezig en ze wilde weten of ze al wat aanwijzingen hadden gevonden. Haar team stond buiten te overleggen en hun gezichten stonden bedrukt. Ze liep naar ze toe.

‘Wat is er? Waarom kijken jullie zo moeilijk?’

‘Het is een doolhof. De tunnel waar de karretjes van de attractie over het spoor gaan, heeft een groot aantal vertakkingen. Onder het kasteel bevindt zich een enorm onderaards gangenstelsel en we hebben geen idee, waar al die gangen naar toe leiden.’

Lynsie beet op haar lip en dacht na.

‘Hebben al die vertakkingen een spoor, waar een karretje overheen kan rijden?’

‘Nee, het spoor vertakt zich halverwege de hoofdtunnel. Door de andere gangen loopt geen spoor.’

‘Dan gaan we bij de vertakking kijken’, zei Lynsie. Ze stond op en ging het kasteel in. De andere agenten haasten zich achter haar aan.

‘Mijn hoofd’, kreunde Lola. ‘Wat een bocht, dat bubbeltjeswater. Ik hou het in het vervolg op wodka. Waar ben ik?’

‘Geen idee’, antwoordde Max. ‘Maar we moeten hier zo snel mogelijk uit zien te komen. Ene Woelf wil Snuf en Snuitje opeten en ons waarschijnlijk ook.’

Lola schoot overeind. ‘Wat!’, brulde ze. ‘Zijn we gevangen genomen door Woelf? Dat is toch zeker een grapje hè!’

‘Ik ben bang van niet’, zei Max. ‘Aan je reactie te zien ken je hem. Wie is hij?’

‘Dat vertel ik je wel als we hier uit zijn. We moeten ontsnappen.’ Ze trok een haarspeld uit haar kapsel en begon aan het slot te peuteren. Er klonk een klik en het slot sprong open.

‘Snel, schiet op, laten we gaan’, zei Lola. Ze deed de deur open en toen floepte het licht aan.

‘Hallo Lola, waar wil je naar toe met mijn familiemaaltijd?’

Woelf leunde in de deuropening en grijnsde. Zijn vlijmscherpe tanden blikkerden in het licht.

‘Heb je je laten overheersen door een oud vrouwtje Lola? Ik dacht dat jij slimmer was.’

Hij deed de deur dicht en leunde er met zijn rug tegen aan. Hij staarde het gezelschap boosaardig aan.

‘Het is maar goed dat ik even kwam kijken, naar mijn konijnenboutjes.’

‘Noem mijn kinderen geen konijnenboutjes’, schreeuwde Max. ‘Wie ben jij? Weet je niet dat konijnen eten illegaal is! Daar kan je de gevangenis voor in gaan hoor!’

Woelf begon bulderend te lachen. ‘Of ik niet weet dat konijnenvlees illegaal is? Natuurlijk weet ik dat! Waarom zou ik er anders zoveel voor betalen? Daar weet Lola alles van, hè Lolaatje. Heb je nog een beetje plezier gehad van het geld dat ik je heb gegeven?’

‘Hij kletst maar wat hoor Max, hij heeft mij helemaal geen geld gegeven. Ik weet hier helemaal niets van.’

‘Jawel Max, ze weet hier wel degelijk vanaf’, zei Woelf treiterig. ‘Ze wilde de kinderen laten verdwijnen en dat is bijna gelukt. Morgen eet ik ze

op. Geniet van de pannenkoeken en de chocomel.’

Hij deed de deur van de cel weer op slot.

‘Ontsnappen kan niet’, zei hij. ‘Zelf als jullie de cel uit gaan, komen jullie niet weg. Buiten deze ruimte bevindt zich een onderaards gangenstelsel en zonder kaart verdwaal je. Droom maar lekker. Knibbel Knabbel Knietje, wie lust er nog een frietje.....’

Gemeen grinnikend liep hij weg.

‘Dus jij wilde ons uit de weg hebben’, zei Snuitje kattig. Lola wilde antwoorden, maar Max keek haar zo strak aan, dat ze niet meer durfde.

‘Met Lola rekenen we later af’, zei hij. ‘Eerst moeten we hier uit zien te komen. Het heeft geen zin om elkaar in de haren te vliegen, dat kost tijd en zoveel tijd hebben we niet.’ Hij gaf Snuf en Snuitje een beker chocolademelk en pakte er zelf ook een. ‘Jij mag jezelf bedienen’, snauwde hij naar Lola.

Lola veegde haar tranen weg en pakte de laatste beker. Ze stond op en ging in het verste hoekje van de cel zitten.

‘Heb je een idee papa?’, vroeg Snuf hoopvol.

Max schudde zijn hoofd. ‘Onze enige hoop is Lysie, de agente die het onderzoek leidt naar jullie verdwijning. Ik ga even liggen. Hebben jullie ook zo’n slaap?’

Met moeite wist hij het bed te bereiken. Snuf en Snuitje niet, ze waren op de grond in slaap gevallen en ook Lola was niet meer wakker.

De deur van de cel ging open en het gebochelde konijn kwam binnen.

‘Niemand weerstaat chocolademelk met slagroom’, zuchtte hij. ‘En dat is in dit geval maar goed ook. Zo bespaar ik ze in ieder geval een akelig afscheid.’

Hij tilde eerst Snuf en toen Snuitje op de kruiwagen. Daarna sloot hij de deur van de cel en nam hij de kinderen mee.

Lynsie liep voorzichtig over het spoor. Ze wilde geen geluid maken. Nadat ze het onderaardse gangenstelsel onder haar team had verdeeld, was ze zelf de tunnel met het spoor ingelopen. Er kwam een flauwe gloed van de wanden af, maar verder was het aardedonker en doodstil in de tunnel. Ze stopte en keek door haar infraroodkijker. Een kleine vijftig meter voor haar zag ze een attractiewagentje! Ze liet de kijker weer zakken en liep voorzichtig naar het wagentje toe. Er kraakte iets en toen scheen er licht in de donkere tunnel. Er was een deur open gegaan en in de deuropening stond een gebocheld konijn. Hij zag haar niet... Voorzichtig sloop ze dichterbij. Het konijn liep over een klein perron naar het attractiewagentje en stapte in. Lynsie was inmiddels bij de achterkant van het wagentje aangekomen. Voorzichtig boog ze zich over het wagentje heen en sloeg haar hand voor de mond van het konijn. Met alle kracht die ze had sleurde ze hem uit het wagentje en gooide hem op het perron.

‘Ik ga mijn hand voor je mond weghalen. Als je ook maar een kik geeft, zorg ik er voor dat je voorlopig niets meer zeggen kan’, zei Lynsie grimmig. ‘Knik als je me begrijpt.’

Het konijn knikte.

‘Goed zo’, zei Lynsie. Ze haalde een paar handboeien uit haar zak en deed ze om zijn polsen. Het konijn begon geluidloos te huilen.

‘Waar zijn Snuf en Snuitje?’ Ze keek hem strak aan, maar hij zei niets. De tranen bleven uit zijn ogen rollen, maar praten deed hij niet. Lynsie stuurde een berichtje naar haar manschappen en keek eens naar het wagentje.

‘Kan jij die aan de praat krijgen?’, vroeg ze.

Het konijn knikte.

‘Dan moesten jij en ik maar eens een ritje gaan maken.’

Ze duwde het konijn voor zich uit en liet hem in het wagentje stappen.

‘Zeg maar wat ik moet doen.’

Het konijn was gestopt met huilen en vertelde Lynsie hoe ze het wagentje moest bedienen. Even later reden ze samen over het spoor en nog wat later reden ze naar buiten.

Snuf en Snuitje werden langzaam wakker. ‘Waar zijn we?’, fluisterde Snuitje. ‘En waar zijn papa en Lola?’

‘Ik weet het niet’, fluisterde Snuf terug. ‘Ik denk dat ze iets in de chocolademelk hebben gedaan en ons daarna hebben meegenomen.’

Er sloeg een deur dicht en ze hoorde het gerammel van pannen.

‘Volgens mij zijn we in een keuken’, fluisterde Snuf.

‘Denk je dat het de keuken is van Woelf?’, vroeg Snuitje angstig. ‘Waarom zien we niets?’

‘Volgens mij zitten we in een houten kist. Voel maar.’

Snuitje streek met haar hand langs de wand. Er plofte iets op de grond en er kwam een klein straaltje licht binnen.

‘Kijk een gaatje’, fluisterde ze. ‘Daar kunnen we door naar buiten kijken, maar ik durf niet.’

‘Laat mij maar.’

Voorzichtig bewoog Snuf zich naar het gaatje en keek er door.

‘Wat zie je?’

‘Ik zie een keuken en Woelf staat voor het fornuis.’

‘Wat moeten we doen?’, vroeg Snuitje angstig.

‘Wist ik het maar’, zei Snuf met trillende stem. ‘Het ziet er slecht voor ons uit Snuitje. Heel erg slecht.’

Woelf liep genietend door de keuken. Hij pakte zijn mes en begon het te slijpen.

‘Weet je waar ik toch zo vreselijk veel van houd’, zong hij vals. ‘Van verse konijnenbout, verse konijnenbout.’

Hij legde het geslepen mes op de tafel en liep naar een plankje met kookboeken. Genietend keek hij naar de titels en koos na kort nadenken het dikste boek. Hij legde het kookboek op de tafel en ging zitten.

‘Konijn à l’orange....., nee. Konijn in rode wijnsaus..., nee. Konijn uit de rookoven..., ja, dat lijkt me wel wat. Even kijken of ik genoeg hout heb.’

Hij stond op en liep de keuken uit.

‘Hij wil ons roken’, gruwelde Snuf.

‘En dat terwijl roken heel erg slecht is voor onze gezondheid’, jammerde Snuitje.

‘Nee, opgegeten worden, dát is goed voor onze gezondheid’, zei Snuf boos. Hij wilde nóg wat zeggen, maar Woelf kwam mopperend de keuken weer in.

‘Geen hout meer en die Bochel is ook nergens te vinden. Ik bestel wel hout online.’

Hij pakte zijn foon en bladerde door zijn apps. ‘Ha, mijn Klonq app. Ja hoor, ze hebben hout. Die types verkopen toch echt van alles. Verzenden... zo spoedig mogelijk.... Even betalen.... Ha! Verzendbevestiging. Vanmiddag heb ik het in huis. Ach wat geeft het ook. Ik heb al zo lang geen konijn meer gegeten. Een ochtendje wachten kan er ook nog wel bij. Weet je waar ik toch zo vreselijk van houd, van verse konijnenbout, verse konijnenbout.’

Zingend liep hij de keuken uit en ze hoorden de deur achter hem dichtslaan.

‘Gelukkig, we hebben een paar uur gewonnen’, zei Snuf. ‘Laten we hopen dat de politie daar genoeg aan heeft.’

Lynsie stapte uit het wagentje. ‘Stap uit’, zei ze tegen het gebochelde konijn. ‘Mijn collega’s zijn inmiddels op zoek naar de vermiste konijnen. Ik heb ze de coördinaten gestuurd van de plek waar ik je heb gevonden. Ik neem je mee naar het bureau en stop je in de cel. Daarna ga ik terug. Onderweg ga je mij vertellen wat je weet, anders loopt het slecht met je af.’

Het konijn begon weer te huilen.

‘Waarom huil je?’, vroeg Lynsie kortaf.

‘Door deze hele nare toestand’, snikte het konijn. ‘Denk je dat ik het leuk vind, dat Woelf die kinderen op gaat eten? Natuurlijk niet! Maar als mijn vrouw en ik hem niet helpen, eet hij onze kleindochter op.’

Hij hilde nu nog harder dan daarnet.

‘Als we hem pakken, eet hij niemand meer op’, zei Lynsie iets vriendelijker. ‘Waar is je kleindochter nu?’

‘Dat weet ik niet’, zei het konijn. ‘Woelf heeft haar ergens mee naar toe genomen, maar we weten niet waarheen.’

‘Dat is niet zo mooi’, dacht Lynsie. ‘Ik ben bang dat die gemene wolf twee oude konijnen chanteert, met een opgegeten kleindochter...’

‘Hoe weet je, dat hij haar niet heeft opgegeten?’, vroeg ze voorzichtig.

‘Hij laat ons iedere week met haar videobellen’, zei het konijn.

Lynsie haalde opgelucht adem. De kleindochter leefde dus nog. Ze stuurde een berichtje naar haar collega’s, want ze waren nu op zoek naar vijf konijnen.

‘Luister’, zei ze tegen het konijn. ‘Wij nemen Woelf gevangen, maar we hebben wél jullie hulp nodig. Vertel me wat je weet.’

Het konijn begon te vertellen en Lynsie luisterde aandachtig.

Snuf keek nog eens door het gaatje. ‘Hij is weg. Het hout komt vanmiddag, dus het zou kunnen dat hij een tijdje wegblijft uit de keuken. Bovendien hebben we niets te verliezen. Opeten doet hij ons toch. Of we proberen te ontsnappen of niet. Weet je Snuitje, ik ga proberen of ik de kist open kan breken.’

Zo hard als hij kon, duwde hij tegen de zijkant van de kist. Er klonk gekraak, maar er gebeurde niets.

‘Kisten hebben deksels’, opperde Snuitje. ‘Waarom proberen we niet of de deksel er los op zit?’

Ze duwden met hun voeten tegen de bovenkant van de kist. Het deksel bewoog.

‘Zag je dat?’, riep Snuf uit. ‘Dat doen we nog een keer, maar dan heel hard. Ik tel. Eén, twee, drie!’

Ze traptten zo hard ze konden. Het deksel vloog er af en kwam in de andere hoek van de keuken terecht. Het licht prikte in hun ogen, maar gelukkig waren ze snel aan het licht gewend. Ze klommen uit de kist en keken rond. De keuken had twee deuren.

‘Zullen we die deur proberen?’, stelde Snuf voor. ‘Ik denk dat het verstandig is om door een andere deur te gaan, dan Woelf.’

‘Dat denk ik ook’, zei Snuitje. Maar voordat we gaan, moeten we het deksel op de kist doen. Als hij binnenkomt en hij ziet het deksel op de grond liggen, weet hij meteen dat we zijn ontsnapt.’

Ze deden het deksel op de kist en liepen naar de deur. Snuitje drukte de deurklink voorzichtig naar beneden. De deur ging open en ze zagen een

eenvoudig ingerichte kamer. De kamer werd gebruikt, want de tv stond aan en er stond een beker worteltjesthee op tafel.

‘Oh nee’, kreunde Snuf. ‘De kamer van Woelf!’

‘Nee hoor’, zei Snuitje. ‘Wolven drinken geen worteltjesthee. Hier woont een konijn.’

Ze hoorden iemand aankomen. Angstig keken ze rond, ze wilden zich verstoppen, maar er was geen plek. Ze pakten elkaars hand en bleven dapper staan.’

‘Wie zijn jullie? En wat doen jullie hier?’

De vraag werd gesteld door een mooi konijntje met een droevig gezicht.

‘Wij zijn Snuf en Snuitje. Woelf wil ons opeten, maar we zijn zojuist ontsnapt. En wie ben jij?’, vroeg Snuf.

‘Ik ben Roosje. Woelf houdt mij gevangen. Mijn opa en oma moeten doen wat hij hij zegt, anders eet hij mij op.’

‘Kan jij ons helpen?’, vroeg Snuitje.

Roosje schudde triest haar hoofdje. ‘Nee, anders was ik zelf toch ook al lang ontsnapt. Zelfs als we hier uitkomen, kunnen we niet ontsnappen. Het gangenstelsel is een doolhof en alleen Woelf en mijn opa hebben een kaart.

‘Laat die kaart eens zien!’, gebod Lynsie.

Het oude konijn pakte zijn smartphone en startte een onopvallende app. Lynsie keek op de foon en zag de kaart van een doolhof.

‘Het is een echt doolhof’, zei ze verbaasd.

‘Ja’, antwoordde het konijn. ‘Jaren geleden was het een attractie. Als je een kaartje had gekocht, kon je deze app op je foon downloaden. Lukte het niet om er uit te komen, dan kon je in de app de help optie activeren. Je kon dan zien waar je was en het doolhof uitlopen. De inspectie heeft de attractie gesloten, nadat er iemand verdwaalde en de app niet kon gebruiken, omdat de accu van zijn telefoon leeg was. Het verdwaalde konijn is gevonden en gered, maar hij heeft een enorme schadeclaim ingediend. Het bedrag was zo hoog, dat het park verkocht moest worden en toen heeft Woelf het gekocht.’

‘Kende u de vorige eigenaar?’, vroeg Lynsie.

Het konijn begon weer te huilen. ‘Ik was de vorige eigenaar’, snikte hij. ‘En ik had het park nooit aan Woelf moeten verkopen, maar hij ontvoerde mijn kleindochter en dwong mij het park te verkopen. Ik kon er net de schadeclaim van betalen. Woelf liet ons in het kleine huisje wonen en sindsdien moeten we doen wat hij zegt, anders eet hij Roosje op.’

Lynsie pakte de foon uit zijn handen. ‘Tijd om Roosje en de andere konijnen te redden’, zei ze.

‘Ik ga mee’, zei het konijn.

‘Nee, haal je vrouw en ga met haar naar het politiebureau. Daar zijn jullie veilig. Ik stuur een berichtje dat jullie er aan komen. Wat is de code van je telefoon?’

Het konijn gaf haar de code en Lynsie stond op.

‘Doe voorzichtig’, zei ze.

‘En jij heel veel succes’, kraakte het konijn. ‘Ik reken op je hoor!’

Lynsie glimlachte naar hem en liep het kleine huisje uit. Al lopend stuurde ze een berichtje aan haar collega’s. Nadat ze het verzonden had begon ze te rennen. Er was geen tijd meer te verliezen!

Lynsie kwam aanrennen over het spoor en sprong op het perron, waar ze het gebochelde konijn had gevonden. De andere agenten waren er al en samen liepen ze naar de deur. Ze stak de foon omhoog en liet de kaart zien.

‘Volgens het konijn, zitten Max en Lola in de cel en zitten de kinderen in een kist in de keuken. Waar zijn kleindochter is, weet hij niet. Die moeten we zelf vinden. Laten we beginnen in de keuken.’

Zonder geluid te maken gingen ze naar binnen. De telefoon met de kaart trilde.

‘Goed dat ik het geluid heb uitgezet’, dacht Lynsie. Ze keek op de foon en schrok. Het was een berichtje van Woelf!

‘Ik heb besloten de konijnen te roken. Het hout was op en ik heb een nieuwe voorraad besteld. Waar was je? In het vervolg antwoord je direct, anders eet ik binnenkort nog meer konijnenbout! Zorg dat je om 14:00 uur bij het hek staat, want dan wordt het hout bezorgd.’

Lynsie stuurde een berichtje terug.

‘Sorry Woelf, het zal niet meer gebeuren. Ik heb erge keelpijn en ik ben mijn stem kwijt. Ik was even langs de apotheek voor wat keelpastilles. Om 14:00 uur ben ik bij het hek.’

Ze keek op de klok. Ze hadden nog maar twee uur de tijd om de vermiste konijnen te vinden... Ze dacht snel na.

‘We splitsen het team’, zei ze. Ze wees twee agenten aan. Jullie gaan met mij mee. Wij gaan achter Woelf aan. Jullie gaan de konijnen zoeken en bevrijden’, zei ze tegen de anderen. ‘Zodra ze allemaal gevonden zijn, moeten ze naar het politiebureau worden gebracht. Lola moet in een cel. De rest mag vrij rondlopen, maar bewaak ze goed. Ze mogen pas naar het hotel als Woelf is gearresteerd.’

Eén van de agenten stak zijn hand in de lucht.

‘Wat is er, Pieter?’, vroeg Lynsie.

‘We hebben maar één kaart, wie krijgt de foon mee?’

Lynsie glimlachte. ‘Goeie vraag.’

Ze pakte haar eigen foon en maakte een foto van de kaart. Daarna gaf ze de foon aan Pieter.

‘Succes jongens.’ Ze draaide zich om en wenkte de andere twee.

‘Kom, we hebben geen tijd te verliezen.’

Snuf en Snuitje zaten bij Roosje op de bank. Roosje was naar de keuken om worteltjesthee voor ze te maken. Even later kwam ze terug met de thee en wat koekjes.

‘Wat nou als Woelf terugkomt? Wordt hij dan niet boos?’, vroeg Snuitje.

‘Woelf komt voorlopig niet terug’, zei Roosje. ‘Ik verwacht hem pas over twee uur. Hij komt ‘s-ochtends naar de keuken, dan vertrekt hij en dan komt hij rond twee uur weer terug. Zo gaat dat iedere dag.’

‘Dan hebben we nog twee uur om te ontsnappen’, zei Snuf.

‘Dat lukt jullie niet’, zei Roosje somber. ‘Als jullie blijven, sterven jullie een snelle dood, als jullie verdwalen, zullen jullie langzaam omkomen door honger en dorst.’

‘Wat ben jij een pessimist’, zei Snuitje. ‘We gaan proberen om te ontsnappen hoor! We blijven hier niet wachten totdat Woelf het tijd vindt om ons op te eten! Waarom ga je niet mee?’

‘Dan gebeurt er iets ergs met mijn opa en oma’, hilde Roosje.

Snuitje legde troostend haar arm om Roosje heen.

‘Het komt allemaal goed’, troostte ze. ‘Dank voor de thee met koekjes. Als het ons lukt om te ontsnappen, gaan we naar de politie. Die weten vast wel raad. Het beste Roosje!’

Roosje zat verdrietig met haar koekjes voor de tv. Ze was graag met Snuf en Snuitje meegegaan, maar ze durfde niet. Woelf had haar uitgelegd wat hij met haar opa en oma zou doen als ze ontsnapte.... De deur van de keuken ging open. Ze schrok. Het was pas half twaalf. Haar maag kneep samen. Als Woelf Snuf en Snuitje maar niet tegen was gekomen... Ze legde haar oor op de deur en luisterde. Er klonk een stem, maar het was niet de stem van Woelf. De deur ging open en Roosje, die tegen de deur leunde, wist zich maar net staande te houden. Voor haar stonden drie agenten.

‘Hallo, ik ben Pieter’, zei de agent die het dichtste bij haar stond. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Roosje’, zei ze.

‘Dan ben jij de kleindochter van het gebochelde konijn’, zei Pieter. ‘Jij bent de eerste van de vijf die we zoeken.’

‘Als Woelf ontdekt dat ik weg ben, doet hij iets verschrikkelijks met mijn opa en oma’, zei Roosje huilend.

Pieter keek haar vriendelijk aan. ‘Nee hoor’, zei hij. ‘Je opa en oma zijn bij ons op het bureau en worden streng bewaakt. Weet jij toevallig waar Snuf en Snuitje zijn?’

Roosje knikte. Ze was opgelucht dat haar opa en oma veilig waren, maar ze maakte zich zorgen om haar nieuwe vrienden.

‘Ze zijn ontsnapt, ze zijn ongeveer een half uur geleden weggegaan. Waren ze maar hier gebleven, dan waren ze nu ook gered.’

Ze begon weer te huilen. Pieter keek haar ernstig aan.

‘Je gaat met ons mee Roosje, maar je moet heel erg stil zijn. Niet meer huilen. We gaan Max en Lola bevrijden. Daarna brengen we jullie naar het bureau en gaan we terug om Snuf en Snuitje te zoeken.’

Pieter keek op de kaart. ‘Deze kant op’, zei hij.

Na een tijdje lopen stonden ze voor de cel waar Max en Lola inzaten. Max en Lola hadden slaande ruzie. Het aanfloepende licht deed ze stoppen en gespannen keken ze naar de deur.

‘Gelukkig!’, riep Max uit. ‘Het is de politie! Hoe hebben jullie ons gevonden? Waar zijn Snuf en Snuitje?’

Pieter maakte de cel open en liet Max en Lola er uit. Lola werd meteen in de boeien geslagen. Ze schopte en sloeg om zich heen, maar de agent slaagde er in een doek voor haar mond te doen en gooide haar over zijn schouder.

‘We weten niet waar ze zijn’, zei hij verontschuldigend. ‘We brengen jullie eerst in veiligheid en dan gaan we weer naar ze op zoek. Lysie is met twee agenten op zoek naar Woelf. We hebben inmiddels genoeg getuigen om hem achter de tralies te krijgen. Hij moet alleen nog gevonden worden.’

Zwijgend liep Max achter de agenten aan. Ineens draaide hij zich om en rende weg.

‘Kom terug, je hebt geen kaart!’, riep Pieter hem na.

Max luisterde niet. Hij wilde maar één ding, zijn kinderen vinden.

Snuf en Snuitje liepen door een donkere tunnel. Helemaal donker was het niet. De muren gaven een beetje licht. Niet veel, maar net genoeg om te zien waar ze hun voeten neerzetten. Snuf pakte zijn foon. Hij had geen bereik, maar het kompas deed het wel.

‘Weet je Snuitje, stel dat het een echt doolhof is, dan moeten we er voor zorgen dat we geen rondjes gaan lopen. Ik stel voor dat we naar het noorden gaan.’

‘Waarom het noorden?’

‘De pijl van het kompas wijst naar het noorden.’

Na een tijdje lopen zagen ze een spoor.

‘Zullen we het spoor volgen?’, stelde Snuitje voor.

Snuf dacht even na.

‘Laten we het maar doen’, zei hij. ‘Een spoor gaat altijd wel ergens naar toe en als het doodloopt, gaan we gewoon weer terug.’

Zwijgend liepen ze verder. Opeens bleef Snuitje staan. ‘Kijk!’ ze wees met haar vinger naar een perron. Er stond een attractie wagentje voor.

‘Als we instappen, komen we misschien wel bij de uitgang’, fluisterde Snuf.

Voorzichtig liepen ze naar het wagentje toe. Er ging een deur open. Het perron en het wagentje werden in één klap verlicht. Snel doken ze achter het wagentje en dat was maar goed ook, want door de deur stapte een nietsvermoedende Woelf. Hij zong nog steeds zijn konijnenbout lied. Snuf en Snuitje voelden de rillingen langs hun rug lopen. Woelf stapte in het wagentje en reed weg.

‘Wat gaan we doen?’, vroeg Snuitje.

‘Kijken of die deur open is’, antwoordde Snuf. ‘Wie weet is het wel een uitgang naar het park.’

Voorzichtig klommen ze op het perron. Snuf voelde aan de deur. Hij ging open! Zachtjes slopen ze naar binnen. Het licht ging aan en toen zagen ze waar ze waren. Ze stonden in de woning van Woelf!

Max liep al een tijdje door het doolhof. Hij begon zich af te vragen of het wel verstandig van hem was geweest, om zelf zijn kinderen te gaan zoeken. Hij schudde de gedachte van zich af. Het idee dat zijn kinderen hier ergens rondliepen deed hem huiveren.

‘Gelukkig zijn ze slim en met z’n tweeën’, dacht hij. Hij voelde een zuchtje wind en toen werd het zwart voor zijn ogen.

‘Wees in het vervolg wat voorzichtiger’, zei Lynsie. Ze keek de agent die Max had neergeslagen boos aan. ‘Je kan niet zomaar iedereen buiten westen slaan hoor. Zie je niet dat zijn oren een hele andere vorm hebben. Dat zijn toch geen wolvenoren! Nu verliezen we kostbare tijd!’

Max kwam kreunend bij.

‘Gaat het?’, vroeg Lynsie vriendelijk. ‘Sorry van de klap, die komt van mijn over ijverige collega. Zullen we je naar buiten brengen?’

‘Dat kost teveel tijd’, kreunde Max. ‘Het gaat wel met me, we moeten Snuf en Snuitje vinden.’

Met een van pijn vertrokken gezicht stond hij op. ‘Kom, we gaan verder’, zei hij dapper.

Snuf en Snuitje liepen door de woning van Woelf.

‘Nergens aankomen hoor!’, waarschuwde Snuf zijn zusje. ‘Alles moet er precies zo uitzien als toen hij vertrok. Heb jij een idee waar hij naar toe is?’

‘Misschien is hij wel helemaal niet naar het park in dat karretje. Het is onhandig, als je steeds een attractie wagentje nodig hebt om je huis uit te komen. Wie weet is er een deur naar buiten en kunnen we ontsnappen.’

‘Jij bent echt een heel slim zusje’, zei Snuf trots. ‘Je hebt gelijk. We gaan op zoek naar de uitgang. Die moet er zijn!’

Lynsie draaide zich om. Ze wilde iets tegen haar team zeggen, maar haar team was weg. Max ook! Voordat ze iets kon zeggen dreunde er iets met grote kracht op haar hoofd. Voordat ze haar bewustzijn verloor, hoorde ze een akelige diepe lach.

‘Hij komt terug! Verstop je!’

Snuf trok zijn zusje achter de dichtstbijzijnde bank en samen maakten ze zich zo klein als ze maar konden. Woelf kwam de kamer binnen en plofte op de bank. Snuf deed zijn vinger op zijn lippen en keek Snuitje doordringend aan. Snuitje knikte.

‘Sukkels’, bromde Woelf. ‘Ik slinger ze na mijn konijnenboutjes wel in de cel. Wacht eens, dat ene konijn komt mij heel erg bekend voor...’

Hij dacht na. Toen schudde hij met zijn hoofd. ‘Nee, ik zal mij wel vergissen’, mompelde hij. ‘Weet je waar ik toch zoveel van houd? Verse konijnenbout, verse konijnenbout.’ Woelf zong uit volle borst en grijnsde. Hij keek op zijn foon.

‘Nog een uurtje, dan komt mijn hout. Hout, konijnenbout. Haha, dat rijmt. Hij deed zijn tv aan, leunde achterover en viel in slaap.

Snuf en Snuitje kwamen zachtjes achter de bank vandaan en deden de deur voorzichtig open. Snuitje sloeg haar hand voor haar mond en onderdrukte een gil. In de hal zaten drie vastgebonden en geknevelde agenten en een konijn dat sprekend leek op hun vader. Voorzichtig liepen ze naar de konijnen toe. Ze waren allemaal buiten bewustzijn en de agente had een flinke bult op haar hoofd.

‘Hij lijkt op papa’, fluisterde Snuitje.

Snuf keek haar bezorgd aan. ‘Hij lijkt niet alleen op papa, het is papa.’

Ze probeerden hun vader wakker te maken, maar wat ze ook probeerden, het lukte niet.

‘Wat nou als Woelf er achter komt dat we ontsnapt zijn’, fluisterde Snuitje.

‘Daar wil ik niet aan denken’, fluisterde Snuf terug. ‘We krijgen ze niet wakker, wat moeten we doen?’

‘We maken de knopen van hun touwen losser, dan kunnen ze zelf ontsnappen’, fluisterde Snuitje.

Nadat ze de touwen losser hadden gemaakt, zochten ze samen verder naar de uitgang.

‘Ik ga het hout bezorgen. Woelf wordt achterdochtig, als ik niet kom opdagen en bovendien gaat hij mij vragen om het vuur van de rookoven aan te steken. Hoe langer ik doe over het aansteken, hoe meer tijd de agenten hebben om Max en de kinderen te vinden. Zodra de vermiste konijnen terecht zijn, leid ik de agenten naar Woelf. Dan kunnen ze hem arresteren.’

Het gebochelde konijn stond op en keek de agenten moedig aan. Pieter dacht even na.

‘Goed dan’, zei hij. ‘Het is riskant, maar de moeite van het proberen waard. Hier is je telefoon. O ja, nog een dingetje, Woelf denkt dat je

keelpijn hebt, probeer een beetje schor te praten. Succes!’

Het gebochelde konijn nam afscheid, gaf zijn vrouw en kleindochter nog een extra knuffel en liep met zijn kruiwagen naar het hek.

‘Ben je daar eindelijk’, brulde Woelf tegen het gebochelde konijn. ‘Hoe lang heb jij nodig om een paar blokjes hout te vervoeren!’

Het konijn wees op zijn keel. ‘Ik ben niet lekker’, kraakte hij. ‘Dan gaat alles langzamer. Zal ik het vuur voor je aanmaken?’

Woelf’s ogen glommen.

‘Graag’, gromde hij. ‘Vertel maar wanneer je tevreden bent over je vuurtje. Dan haal ik mijn konijnenboutjes op.’

Neuriënd liep hij terug naar de huiskamer.

Zodra Woelf weg was haalde het oude konijn het hout uit het attractie wagentje en legde het op het perron. Daarna ging hij naar binnen om zijn kruiwagen te halen. Hij nam de dienstingang. De ingang was in het donker niet te zien. Je moest weten dat hij er was. De dienstingang kwam uit op dezelfde gang, waar Woelf de agenten en Max had neergelegd. Ze lagen er nog steeds en het gebochelde konijn bleef geschrokken staan. Lysie gaf hem een knipoog. Een beetje gerustgesteld liep hij verder om zijn kruiwagen te halen. Woelf kwam zijn huiskamer uit en grinnikte.

‘Die sukkels breng ik weg als ik gegeten heb. Ik heb ze gevonden in het doolhof. Stelletje pottenkijkers. Die kunnen we hier niet gebruiken, hè, Bochel.’

Het gebochelde konijn keek bezorgd.

‘Wat is er, wat kijk je?’, bromde Woelf.

‘Je kan toch niet zomaar drie agenten en een parkbezoeker laten verdwijnen’, zei het konijn bezorgd. ‘Die gaan ze zoeken hoor!’

Woelf lachte hard. ‘Jaja, maar die gaan ze niet vinden hoor’, bouwde hij het konijn na. ‘En jij zegt ook niets en we weten allebei waarom, toch, Bochel.’

Hij sperde zijn mond wijd open en klapte zijn kaken hard op en neer.

‘Yummie’, grijnsde hij.

Het gebochelde konijn liep hoofdschuddend weg. ‘Ik ga het hout ophalen’, kraakte hij. ‘En daarna steek ik de oven voor je aan.’

Snuf en Snuitje waren nog steeds op zoek naar de uitgang. De ondergrondse woning van Woelf was groot en had heel veel kamers, maar geen enkele kamer had een trap en ramen hadden de kamers ook niet. Moedeloos keken ze elkaar aan.

‘Ik denk dat we alleen naar buiten kunnen via het doolhof’, zei Snuitje vermoed.

Snuf knikte. ‘Ja, dat denk ik ook. Laten we maar teruggaan.’

‘Maar hoe komen we bij het perron als Woelf thuis is’, vroeg Snuitje.

‘We verstoppen ons, totdat hij weer weggaat.’

‘Weet jij waar we zijn? We hebben zoveel kamers gezien, ik weet niet meer hoe we terug moeten.’

‘Volgens mij moeten we die kant op,’ zei Snuf, ‘maar zeker weten doe ik het niet.’

Het gebochelde konijn had het vuur hoog opgestookt. Hij had er heel lang over gedaan. Woelf was een paar keer komen kijken en nu was hij het zat. Zijn goede humeur was verdwenen en hij was boos.

‘Waarom duurt het zo lang’, grauwde hij.

‘Het hout heeft een slechte kwaliteit’, antwoordde het konijn. ‘Ik denk dat het nat is geweest, maar nu is de oven klaar.’

Woelf keek een beetje vriendelijker. ‘Ga maar. De rest doe ik zelf wel. Tot morgen.’

‘Tot morgen Woelf’, zei het konijn. Hij ging de deur uit en stapte in het attractie wagentje. In de verte hoorde hij een woedende schreeuw. Het wagentje reed met hoge snelheid het daglicht in. Het konijn haalde opgelucht adem.

Woelf was woedend. Niet alleen Snuf en Snuitje waren ontsnapt. Roosje was ook weg!

‘Die smeerlap!’, brulde hij. ‘Hij wist het en hij heeft expres zo lang gedaan over het aanmaken van het vuur.’ Hij stak zijn snuit in de lucht en haalde diep adem.

‘Maar ik ruik ze nog’, gromde hij. ‘Malse jonge konijnen...., niet die vier in de gang...., nee....., ze zijn er nog!’

Met zijn snuit in de lucht liep hij door het ondergrondse penthouse. Hij rook en hij snoof en toen stond hij stil. Hij legde zijn klauw op de deurklink en opende de deur met een ruk.

‘Kom maar tevoorschijn’, brulde hij. ‘Ik weet dat jullie er zijn!’

In het midden van de kamer stond een bed. Triomfantelijk liep hij er op af en maaide met zijn arm heen en weer onder het bed.

Snuf en Snuitje beten hem zo hard ze konden, maar het hielp niet. Woelf trok zijn arm terug en sleepte ze onder het bed vandaan.

‘Zo, in de oven met jullie’, grijnsde hij. ‘Weten jullie waar ik zo van houd? Verse konijnenbout. Bulderend van het lachen nam hij ze mee naar de rookkamer.

Lynsie stond op. Ze had de touwen losgemaakt en ze wreef over haar pijnlijke spieren. Om geen argwaan te wekken, had ze de hele tijd in dezelfde houding gezeten en daar was ze een beetje stijf van. De anderen hadden er ook last van. Max nog het meeste. Drie keer achter elkaar buiten bewustzijn raken, was meer dan hij aankon en hij lag stilletjes op de grond. Lynsie zorgde ervoor dat hij wat comfortabeler lag en liep toen voorzichtig naar de deur van de rookkamer. Ze legde haar hand op de deurklink en deed de deur zachtjes open. Woelf zag haar niet, hij was druk bezig met het slijpen van zijn mes. Snuf en Snuitje stonden hand in hand en keken hem angstig aan. Ze wenkte naar de andere agenten, voorzichtig liepen ze naar haar toe, maar één van de twee struikelde over de drempel. Woelf draaide zich bliksemsnel om en liep dreigend met het mes op ze af.

‘Hier moet je zijn!’, riep Lynsie.

Woelf draaide zich om naar Lynsie. Hij wilde haar steken met het mes, maar de vloer was glad en hij wankelde een beetje.

Snuf en Snuitje rende naar hem toe en gaven hem een flinke duw. Woelf wankelde nog meer en stak met het mes naar Snuf en Snuitje. Ze doken behendig weg en duwde hem nóg een keer. Dit keer viel Woelf achterover, de rookoven in. Hij brulde het uit. De agenten wilden hem helpen, maar hij stak naar ze met zijn pas geslepen mes. Brullend probeerde hij de oven uit te komen, maar hij struikelde nog een keer en dit keer verdween hij helemaal.

‘Weet je waar ik helemaal niet van houd’, grijnsde Snuf.

‘Van wolvenbout’, grinnikte Snuitje.

Hoe het verder ging? Woelf had geen erfgenamen en Isnietland werd het eigendom van gemeente Ur Stad. De opa van Roosje had een heleboel verstand van pretparken en samen met zijn vrouw werd hij aangesteld als parkbeheerder. Snuf en Snuitje werden grote vrienden met Roosje en mochten iedere vakantie bij Roosje logeren en zo vaak als ze wilden naar Isnietland. Lola moest weer naar de gevangenis en Max plaatste nooit meer een advertentie op Find Ur Love. Niet omdat hij genoeg had van de liefde, maar omdat hij zijn nieuwe grote liefde had gevonden. Hij trouwde met Lysie en ze leefden nog lang en gelukkig.

Created with Writer2ePub
by Luca Calcinai